C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 20 Druhý život.pdb

PDB Name: Vampýra - 20 Druhý život
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta jej také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Duncan Luther - někdejší adept kněžství s pohnutou minulostí. Seznámil se s Lilith, zamiloval se do ní, pak jej v Indii upíři zabili, avšak najednou se opět objevil.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.

Její láska se však následkem magického moru obrátila v pravý opak. Beth sice předstírá přátelství, avšak pod vlivem moru se spojila proti Lilith s Landruem.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Vinou magie, jež Lilith umožňovala takřka stoletý spánek a jež se při jejím probuzení osvobodila, zmutovali wondjinové, australské stvořitelské bytosti. Chtěli zničit své původní dílo ve jménu stvoření nového.

Lilith se podařilo nebezpečí odvrátit. Avšak ještě předtím byl jeden tasmánský ďábel, nevelké dravé zvíře, infikován virem magického moru. Nemoc sice po zničení zvířete zmizí, avšak zanechává následky: citový život uzdravených se převrací na hlavu. Také u Beth se projevil tento symptom. Toho využívá Landru; spojil se s Beth proti nic netušící Lilith.

Ta mezitím hledá prostředek proti pozdním účinkům magického moru a dozví se o finském expertovi na morová onemocnění Fransu Stalheimovi. Vydává se za ním, aby mu dovezla tělo tasmánského ďábla.

V Laponsku ji však zastihne tajuplný telefonát: její bývalý společník Duncan Luther, jenž byl před několika měsíci upíry zavražděn v Indii, se najednou ozval z Mauretanie! Neví nic o své smrti, ani jak jak se dostal do Afriky. Lilith se však neprodleně vydává na cestu, přičemž se těsně mine s doktorem Landersem, jenž přijíždí ke Stalheimovi. To ovšemže není nikdo jiný nežli Landru, ochotný "pomáhat" při hledání léčebného séra.

Lilith je krátce po příletu do Afriky přepadena arabskými ozbrojenci a zachrání ji mladý muž Džebal. Vypráví jí o oáze, jíž vládne El Nabhal, starý, obávaný čaroděj. Ve zdejší zemi jsou jeho kouzelné šátky používány "pro každou příležitost": k milování, k požitkářství, k nenávisti i k zabíjení...

Nona, Landruova milenka, žije také v El Nabhalově oáze. Dostala příkaz dopravit do oázy Duncana, aby si sem pro něho Lilith přišla. Avšak El Nabhal hodlá ze žárlivosti Landruův plán zhatit a Lilith přitom odstranit.

Lilith přiměje Džebala, aby ji zavezl do oázy. Jsou přepadeni zavrženými vlkodlaky, kteří Lilith odhalí Džebalovu pravou totožnost: také on je vlkodlak, jenž má za úkol přilákat ji do oázy. Lilith unikne a proniká do oázy. Překvapivě snadno osvobodí Duncana a prchá spolu s ním.

Mezitím Nona za pomoci magického šátku zabije El Nabhala, jehož zradu odhalila...

Adrian Doyle

Druhý život

Sv.020

Muonio, Laponsko

Keela čekala až její muž usne. Potom se, stejně jako vždycky, zvedla, jako by šla na záchod.

Avšak nešla na záchod.

Po špičkách přešla do vedlejší místnosti a vytáhla ze skříně pár věcí. Dole v přízemí pak vklouzla do šatů. Světlé vlasy jí visely v neupravených pramenech. Bledá tvář vyzařovala odhodlanost, nad kterou by každý, kdo poznal trochu blíž Keelu, ten "uzlíček nervů", musel užasnout...

V Muoniu bylo všechno trochu jiné než v jiných, stejně velkých obcích tohoto kraje. Dřevěné domy, postavené na pevných základech, byly méně barevné a lidé méně přátelští ve vztahu k ostatním.

Snad bylo na vině Pakasaivo, "svaté jezero". Podle staré ságy bylo toto veliké jezero, na jehož jižním konci pak začínal fjällový hřeben, prastarým kultovním místem Samů. Dokonce se tu prý přinášely i lidské oběti. Kletba ležela na onom místě i na lidech, kteří si zde dobývali svůj chléb.

Tohle všechno bylo Keele srdečně jedno. Běžela přes hrbolatě dlážděné ulice jasnou letní nocí. Její kroky nevydávaly žádný zvuk. Jen vítr vytrvale tiše kvílel.

Osada spala. Možná ten nebo onen obyvatel viděl přes záclonu, jak Keela za sebou zanechala nakonec i poslední dům v ulici a zabočila na pěšinku, vedoucí dolů k vodě. Snad by i takovému nočnímu nespavci přeběhl mráz po zádech, kdyby viděl Keelin nepřítomný výraz...

Její myšlenky se točily jen kolem jednoho.

Jen kolem něho.

Náhodou se s ním setkala v obchodě smíšeným zbožím. Zajímal se o drahé ložní povlečení, jaké v Muoniu nikdy nikdo ani nedržel v ruce, a vedl s majitelem zasvěcenou odbornou diskusi.

Pak se jejich pohledy setkaly...

Keela si v běhu sáhla mezi nohy. Zasténala. Vítr jí rval sten od úst. Bylo chladno. Přibývalo zvuků. Listí šustilo. Větve a roští se třely o sebe.

Od dětství byla Keela zvyklá na bílé noci. Kupodivu jí však naháněly větší strach než hluboká tma.

Dnes to ale bylo jiné.

Dnes dokázala myslet jen na jedno. Kůže ji svědila. V podbřišku cítila důvěrně vzrušení, ovšem takové intenzity, až ji to samotnou děsilo. Bylo to, jako by se veškeré teplo a vlhko jejího těla shromáždilo v jejím klíně. A naopak ústa měla suchá a jakoby plná chlupů.

Keela klopýtla. Bezprostředně před ní se z porostu zvedl hrdý orel a mocně zamával křídly. Oči dravce jako by Keele pronikly až na dno duše. Konejšily i káraly, byly mazlivé i podmanivé.

Orel chvíli kroužil, pak jí zmizel z dohledu.

Pokračovala dál v cestě bezhvězdnou nocí.

Strmě se svažující stezka končila na břehu Pakasaiva. Vysoké stromy se tyčily kolem nad temně zrcadlící vodou. Za jedním z kmenů se objevil zdivočelý pes. Měl žulově šedou srst a stejné oči jako orel. Bez bázně se přiblížil ke Keele a otíral se jí o nohy.

Předklonila se. Její prsty klouzaly jeho krátkou srstí, zahalující útlé tělo plné síly.

Její vzrušení se stupňovalo. Rukou zamířila k zvířecí tlamě, a přece ji nekouslo, zvíře vůbec neprojevovalo agresivitu a vzápětí ucítila na kůži horký dech.

Potom, jako by jí dech připomněl, co má následovat, opět se napřímila a šla dál. Ani jednou se neohlédla, a přece cítila psův pohled, když se vydala cestičkou směrem k jezeru.

Kmeny stromů byly hladké oparem, vznášejícím se nad vodou jako smuteční rouška.

Keela došla až k molu, u kterého se lehce pohupovaly přivázané loďky.

Nepotkala nikoho. Rybáři měli své čluny asi míli severně odtud, kde bylo molo, odolávající každému počasí.

Keela se pozorně zadívala na vodu.

Byla v naprostém souladu se svým okolím.

Neslyšela sice žádné kroky, ale přesto věděla, že ten pes s orlíma očima jde za ní.

Seskočila dolů na můstek. Mokré jazyky jí olizovaly podpatky. Keela toužila, aby klouzaly výš a uhasily žár na jejích rtech.

Náhle pocítila, jak jí těžknou všechny údy. Jen stěží dokázala zvednout paže, či s nimi dokonce pohnout.

Keela se usmála, když se jí to přece jen podařilo.

Nechtěla být žádný slaboch.

Jezero šplouchalo kolem pilířů můstku. Bylo to, jako by k ní promlouvalo. Jako by se ji pokoušelo přemluvit, aby se ponořila do něj.

Avšak Keela už byla zadaná.

S lítostí se musela zříci tohoto mokrého hrobu.

Slzy jí vytryskly z očí a koulely se po bledých tvářích. Pravým ukazovákem si přejela po celé délce svého vnitřního předloktí. Totéž udělala i druhým ukazovákem na druhém předloktí.

Pak napřáhla ruce před sebe, které jako by náhle byly každým pulzem jejího těla o něco lehčí.

Lehké jako peříčka, pomyslela si Keela. Zvítězila jsem nad zemskou tíhou...

Nikdy nebyla šťastnější, nežli v této těžké hodině, zatímco jí krev pravidelně vystřikovala z dlouhých řezů na obou pažích. Ani jediná kapka však nedopadla na dřevo nebo do vody. Vše se dostalo přímo do žíznivého hrdla toho, jenž stál za ní.

A ani poté, co Keela klesla v mdlobě, nepřestal pít.
Vzdychat.
Užívat si jí...

Napitý jako klíště se vrátil zpátky na stanici, kde Stalheim už několik dní pracoval jak posedlý.
"Kde jste byl?" přivítal ho specialista na morová onemocnění ve skvělé náladě a vytáhl ruce ze skleněného boxu s vnitřně zabudovanými rukavicemi, kde ve sterilním prostředí manipuloval s tím, co mu přinesla ta tajuplná cizinka ze Sydney.
Hector Landers pokrčil rameny. "Byl jsem si trochu protáhnout nohy a něco zakousnout..."
"Dole ve vesnici? V tuto dobu?"
"Dole ve vesnici," potvrdil jeho host, aniž by to podrobněji rozváděl. "Co je nového? Tak ven s tím, přede mnou nic neskryjete. Zářite, jako byste právě vynalezl žárovku!"
"V tom mě přítel Edison poněkud předběhl," řekl Stalheim.
"Můj přítel Thomas Alva..." Landers se potutelně usmál, jako by snad velkého amerického vynálezce znal osobně. Pokoušel se zachytit Stalheimův pohled, avšak vědec uhnul očima.
"Co říkáte na nejnovější výsledky?" zeptal se Landers. "Dokázal jste to?" Postoupil za Stalheima a položil mu ruce na ramena. "Člověče, Fransi, tak mluvte už! Nenapínejte mě jako na skřipec!"
Stalheim se opřel daleko od aparatury, nad kterou se nakláněl při práci. "Bez vašich užitečných podnětů bych pořád ještě teď stál někde na začátku, rozhodně bych nebyl u cíle!"
"Já vím, jsem geniální." Landers mávl rukou a demonstrativně zívl. Kdyby tak Stalheim tušil, od čeho jsou ty temné okraje jeho dásní, asi by mu jeho triumf uvázl v hrdle.
Neměl však ani nejmenší tušení. Ani to nejmenší podezření...
"Ve vědě se člověk musí také nechat vést inspirací," dal Landers k lepšímu. "Určitě byste to dokázal i beze mě - snad ještě v tomto tisíciletí..."
Stalheim se usmál. Potom se poškrabal na bradě. "Zatím ještě nemůžeme příliš říkat hop. Nejprve se musí sérum osvědčit v praxi - nejen v laboratorních podmínkách, a navíc ještě na krvi, izolované od organismu. Nevím nic o případných komplikacích."
"Co ta pokusná zvířata, kterým jste naočkoval původce a pak sérum?"
"Kromě již pozorované obrovské spavosti jsem dosud nenašel žádné vedlejší účinky."
"A když se probudily?"
"Jejich chování se radikálně změnilo," řekl Stalheim. "Z divochů se stali flegmatici. Z lenochů hyperaktivní..."
"No vida! To je přece zatracený úspěch - nebo co byste viděl raději? Aby ta zvířátka po třech hodinách padla mrtvá?" Landers se zasmál.
Stalheim ho nenapomínal, třebaže tento druh humoru neměl právě v oblibě. "Samozřejmě, že ne."
"Jak to vypadá v Sydney? Kdy jste naposledy telefonoval s tím doktorem Hemsfieldem?"
"Před třemi dny. Stav bývalých obětí moru se nezměnil."
"Dal jste mu naději?"
"To se mi zdálo ukvapené."
"A teď?"
"Už by se o tom dalo pomalu uvažovat."
Hector Landers ho umlčel příkrým gestem. "Jste blázen, Stalheime! Přehnaně opatrný blázen! Ze srdce rád bych vám předvedl, jak se dá takový úspěch správně prodat. Jak by se z toho dalo vytlouct maximum..."
Stalheim přikývl, třebaže Landers mluvil o věcech, které expertovi na mor voněly jako krabice zkažených vajec.
"...ale bohužel musím ještě dnes odjet... Jen žádné krokodýlí slzy, prosím." Konečně zachytil jeho těkající pohled a Stalheimovi jako by v tu chvíli přeběhl mráz po zádech. "Snad se ještě někdy uvidíme. A pak už třeba ani nebudu chodit na jídlo dolů do vesnice, zůstanu zde a povečeřím s vámi..."

Ti, kteří zemřeli, nebudou nikdy pryč, ti jsou ve stínu, který se neprosvítí, a ve stínu, jenž hlouběji do tmy padá.
Jsou v chýši, jsou ve člunu.
Mrtví nejsou mrtvi.

Ve městě vládl čilý ruch. Dorazili sem uprchlíci z El Nabhalovy oázy. A hledali, kdo by jim dopřál přístřeší a sluch. Jejich neuvěřitelné vyprávění se stalo tématem číslo jedna. K tomu přibyl ještě i zmatek v bazarové čtvrti. Ti, kdo nakoupili speciální "vyplňovače přání", se cítili podvedeni, neboť drahé šátky z čarodějovy dílny náhle ztratily veškerou moc.
Lilith si dokázala sečíst jedna a jedna. El Nabhal je mrtev, pomyslila si, ačkoli ho v oáze neviděla ani mrtvého, ani živého. Ale tamější poměry, ještě daleko chaotičtější než zde, sotva připouštěly jiný závěr.
S vypětím všech sil se také Lilith a Duncan připojili k proudu utečenců. Trvalo jim dva dny plné strádání, než překonali poušť. Pak dorazili do nejbližšího města, odkud Lilith zahájila své pátrání po Duncanovi.
Bir el Khzaim.

Měli dost času, aby se znovu sblížili: nemrtvá a mrtvý, jak to nazvala Lilith s šibeničním humorem, třebaže alespoň ona bezpochyby byla z části živá...

Co se však přihodilo s Duncanem po jeho smrti v Delhi, jí nedokázal zodpovědět ani on sám. Jeho vzpomínky začínaly až tady v Mauritánii. Přišel tu k sobě naprosto dezorientován. V hotelu Keur Messada, kterému se nyní po svém návratu do Bir el Khzaimu raději vyhnuli, neboť jej ovládali El Nabhalovi věrní. A třebaže nyní již byl asi konec čarodějovu vlivu, neměla Lilith ani nejmenší chuť usadit se právě zde. Proto se rozhodli pro skromný hotýlek poblíž letiště, který se nazýval Asta Kebe.

Od té doby se Lilith zabývala vyřizováním formalit s odjezdem.

Ironií osudu měl "mrtvý" (jak Duncana v duchu proti své vůli stále nazývala) platný pas - zatímco ona musela opět používat finty, jako vždycky.

Finty musela použít také při opatření peněz. Avšak naprosto si nemínila zvykat na úzkoprsé lidské pojetí morálky. V tomto ohledu se omlouvala svým upírským dědictvím.

S minimálními skrupulemi vyhledala v letištním areálu filiálku světově proslulé banky a s velkou přesvědčovací silou si nechala vyplatit slušnou sumu amerických dolarů a dinárů, které by jí měly stačit podle jejího odhadu pro nejbližší dobu.

Nikterak se přitom nemusela starat ani o automatickou kameru, která střežila místnost. Však na videozáznamu, až zjistí deficit v pokladně, neuvidí nic víc, než rozmazaný obrys, jak si klidně vybírá ostře nasnímané svazky bankovek a pak s nimi odchází. A bankovní úřednice si vůbec nevzpomene, že by někomu jen tak bez ničeho vyplatila tak značnou sumu...

Jako další si Lilith koupila obálku, vložila do ní svůj dluh "plus úroky" a na obálku napsala adresu prvního taxíkáře, který ji tady na arabské půdě vozil. Dopis podala na poště.

Tady její morální povědomí opět fungovalo. Při svém příjezdu si také "půjčila" jistou hotovost - ovšem od někoho, kdo sám moc neměl.

Nezapomněla.

Teď už mohla.

Po odstranění tohoto starého dluhu se vydala poloviční upírka k letištní pokladně, a to v šatech, které jen pramálo daly vyniknout - její atraktivitě.

Air Afrique jako jediná společnost nabízela přímý let do Helsink s přípojem do Ivala: tutéž trasu, kterou se Lilith dostala - ovšemže s nezakalkulovanou oklikou - na černý kontinent. Tento let měl start zítra brzy ráno.

Lilith si bez problémů objednala dvě letenky a zaplatila hotově.

Když vyšla z haly, přehrávala si ve vzpomínkách všechna dobrodružství, která prožila po celou cestu k Duncanovi. Přitom si musela přiznat, že je momentálně nejraději od něho co možná nejdál. Stále ještě nechápala, co se to vlastně stalo. Taky nemohla, dokud si nevyjasní, jakou roli sehrál při Duncanově "zmrtvýchvstání" Landru.

Duncan žije. Dýchá, jeho srdce bije a žene krev do žil - není tedy kreaturou - a přesto jej Lilith dokázala vedle sebe snést jen s krajním odporem.

Takto si jejich opětné setkání rozhodně nepředstavovala.

Vlastně o něm neměla vůbec žádnou představu od chvíle, kdy ji v laponském Muoniu zastihl jeho telefonát.

Od té doby, co překonali pochod pouští, ležel Duncan v posteli. Také v oáze prý, jak sám tvrdil, skoro pořád jen spal...

Lilith se konečně rozhodla vyřídit dva telefonáty, na které si dosud nedokázala najít čas, nebo je případně odsouvala.

Namísto aby pracně sháněla provozuschopnou telefonní budku, zamířila do kanceláře státní telefonní společnosti. Avšak dočkala se jen jednoho hovoru. Stalheim navzdory dlouhému vyzvánění telefon nezvedal. Zato spojení s Austrálií bylo úspěšné.

"Lilith!... Zastihl tě?"

Touhle otázkou rázem vzala Beth Lilith vítr z plachet.

"Kdo?" zeptala se přesto poněkud nadbytečně.

"Kdo! Samozřejmě že Duncan! Volal ti sem... Možná mě budeš považovat za blázna, ale byl to on, to ti přísahám! Krátce po tom, co jsi odjela, se ohlásil on a chtěl okamžitě vědět, kde jsi..."

"A tys mu to prozradila?"

"A proč ne, co? Ale nevypadáš moc překvapeně. Zastihl tě?"

"Je umě."

"Z masa a krve?"

"Z masa a krve."

"Neuvěřitelné. Kde jste? Pořád ještě u toho, no však víš...?"

"Ne." Lilith chvíli zaváhala a pak se zeptala: "Jak je ti?"

"Čekám. Nutím se doufat, že budeš mít úspěch."'

"Takže pořád stejně..."

"Taky bych ti mohla něco nalhat, kdyby ti to bylo milejší."

Lilith se zlostně zamračila. "Měla jsi mezitím sama nějaký kontakt se Stalheimem?"

"Ne."

"Pokud všechno půjde hladce, dorazíme Duncan a já k němu zítra."

"A kdy do Sydney?"

"To nemohu ještě říci. Zůstaneme v kontaktu."

"Jaké jsou šance, že se to tomu doktorovi podaří?"

"Ještě jsem ho nezastihla."

Lilith ukončila rozhovor. Ten potlačovaný nepříjemný pocit, který se jí spojoval s Beth, se opět vrátil. Na to stačil jen jediný krátký rozhovor. Beth stále ještě byla pod vlivem démonického viru, jenž převrátil na hlavu celý její svět. Bojovala s tím, a přece se z každého slova, každého přízvuku ozýval takřka neomezený odpor, který ji už od překonání infekce popuzoval proti všem osobám, které měla předtím ráda, nebo dokonce milovala. Celé spektrum od prosté antipatie až po čirou nenávist zahrnoval nyní její citový život.

Lilith doufala že Stalheim mezitím již objevil aspoň nějaký prostředek, kterým by se dala vyrovnat ta následná komplikace magické choroby. Ještě jednou se pokusila zavolat na soukromou výzkumnou stanici na jezeře Pakasaivo.

Opět marně.

Což v ní znovu probudilo obavy, které měla už delší dobu.

Nedalo se už vyloučit, že Duncanův telefonát ji měl - i kdyby o tom samotný Duncan neměl nejmenší tušení - odlákat od Stalheima. Kdyby tomu tak bylo, pak nejenže se vědec nacházel v největším nebezpečí - snad mu dokonce již podlehl.

Lilith měla vážné obavy. Nejen kvůli Beth a ostatním, kteří čekají na své úplné vyléčení, nýbrž také kvůli Stalheimovi.

Opustila kancelář, sledována pohledy mužských zaměstnanců i zákazníků, kteří navzdory Lilithinu popelkovskému ustrojení zaznamenali její půvab a jistě si každý z nich v duchu přál prozkoumat jej trochu blíž. Lilith sama nenašla zalíbení v žádném z nich. Měla vlastní představu o tom, jaký typ člověka může uspokojit obě její náruživosti.

Loudala se ulicemi Bir el Khzaimu.

Orient byl plný báječně vypadajících, už od mladých let pozoruhodně dospěle vyhlížejících mužů. Jako třeba ten žebrající mladík, sice štíhlý, avšak urostlý a s ebenově zbarvenou kůží, který se vynořil přímo před ní a zdrženlivě zamumlal "bunu morale!" Automaticky mu odpověděla stejným dialektem. Současně věděla, že našla, co hledá.

Nastavil ruku, samozřejmě. Ale učinil tak s nebývalým odstupem, a navíc, aniž by byl obklopen - jak bývá běžné - celou hordou dalších žebráků. Trochu Lilith připomínal Džebala, alespoň co se týče urostlosti a temně jiskřících očí. Ale současně na něm bylo i mnoho osobitého, aby dokázala zahnat vzpomínku na Nonina milence.

"Yokon," vyžebral si minci a dodal: "Misumu-sumut. Jsem nemocný..."

Lilith si ho prohlížela od hlavy k patě. Sama tím byla znovu a znovu překvapena, jak mocně se její nejtajnější pudy hlásí ke slovu, když je vhodná příležitost nebo - v případě nouze - když nelze jinak.

"Jak se jemnuješ?"

"Aloun."

"A jakou máš nemoc?"

Nadzvedl svůj obnošený oděv, sahající mu až ke kotníkům, takže Lilith uviděla jeho nohy, štíhlé, jakoby gazelí, až do výše stehen. Tu a tam měl Aloun na kůži cosi, co Lilith zpočátku omylem považovala za nějaký tradiční šperk, jaký mají ve zvyku nosit černí obyvatelé Mauritánie. Avšak protože jí to ukazoval v odpověď na její otázku po podstatě jeho utrpení, zeptala se: "Co je to?"

"Červi," řekl, aniž by z ní spustil oči.

Lilith však stále ještě nechápala význam oněch předmětů, složených vždycky ze dvou dřívek, které měl kdoví jak připevněny na kůži. Vyzvala ho, aby se zase zahalil.

Poslechl.

A vyčkával.

"Nechala jsem si peníze v hotelu," zalhala. "Když mě doprovodíš, dostaneš bakšiš."

Váhavě přikývl a pak ji beze slova následoval. A také po celou cestu až k hotelu odmítal jakýkoli její pokus o navázání rozhovoru. Odpovídal jen jednoslabičně.

Hotel Asta Kebe byl veden jedním "beidanem", Maurem o něco bělejším než Aloun, a několika černochy, pracujícími za otrocký plat. Majitele chátrající budovy i jejího personálu nebylo nikde vidět, když Lilith v Alounově doprovodu vstoupila do malé vstupní haly.

Starý muž v recepci měl na nadloktí a kolem beder spoustu gris-gris, kožených váčků s citáty z koránu, které, jak se Lilith mezitím již dozvěděla, mají ochraňovat před všemožnými pohromami a nebezpečími, od nemoci až po psychicky způsobenou impotenci.

Avšak proti Lilithiné hypnotickému "přesvědčování" zcela zjevně nechránily. Zatímco Aloun čekal poněkud stranou u vchodu, dostala Lilith klíč od pokoje, ve kterém naprosto zaručeně nebude čekat Duncan.

Pokoj byl nečekaně čistý, avšak taky na první pohled neobydlený.

"Ty tu nebydlíš, adjame," došlo i Alounovi.

"Já vím." Lilith zavřela dveře. Až dosud nepoužila žádného hypnotického ovlivňování. Byla už dost sebevědomá, aby věděla, že její nabídku žádný muž neodmítne. "Kolik je ti let?"

"Šestnáct."

"Tak to jsi už určitě měl nějakou ženu, že?"

V očích se mu objevil zaražený výraz. A pak řekl něco, co Lilith hluboce zranilo, jelikož to naprosto nečekala: "Ty jsi kurva, ochotná zaplatit, když jí to dobře udělám?"

Hleděla na něho, jako by do ní sjel blesk. Stála už vedle nepříliš velké, nepříliš pohodlné postele.

"Co tě to -"

Avšak nenechal ji domluvit. "To, že musím žebrat, abych se uživil, neznamená, že nemám čest!" Obrátil se ke dveřím.

Avšak dohnala ho a zastoupila mu cestu. "Stůj! Promluvme si. Je mi líto, jestli jsem zranila tvoji hrdost..."

Hleděl na ni naprosto chladně. Ale čekal.

"Bylo to ode mě hloupé. Ale - líbíš se mi."

"Mluvíš jako kurva," zdůraznil ještě jednou. "Hrnete se do naší země jako kobylky. Asi je pro bílé ženy velice vzrušující spát s černými muži. Mně se to hnusí. Nech si svůj bakšiš..."

Odstrčil ji stranou.

Tentokrát mu již nebránila vyjít z pokoje.

Stále ji ještě pálilo ono slovo, kterým již Landru - třebaže z docela jiného důvodu - urážlivě ocejchoval její matku.

Kurva!

Také Lilith opustila pokoj - a vešla do jiného.

Landru spokojeně zavřel dveře Stalheimovy laboratoře a opustil dům. Dílo bylo dokonáno. To, kvůli čemu podnikl celou tuto cestu.

Pomáhat Stalheimovi objevit sérum proti účinkům magického moru byl jen prostředek k jinému účelu. Landru měl vyšší cíle, než si hrát na dobrodince lidstva.

Usmál si při tom pomyšlení. Právě on, jenž už rozšířil tolik morových epidemií po celé planetě. A krysy mu v tom byly vždy věrnými pomocníky.

Oproti tomu na moru v Sydney neměl nejmenší zásluhu. Mezitím již zjistil, že původcem byla cizí magie wondjinů, australských stvořitelských bytostí.

Tento mor také nevyvrcholil smrtí obětí. A snad by i mohl, kdyby Lilith Edenová nezabila tvora, jenž byl za mor odpovědný.

Zůstal však roztomilý vedlejší efekt: uzdravení prošli kompletní proměnou citů. Z náklonnosti nenávist, ze záliby odpor - a naopak.

A dcera té kurvy se pochopitelně pokoušela najít protilék. Neboť i její milenka byla nakažena.

Beth MacKinsayová... Landruovi přelétl přes obličej úsměv. Malá, příjemná ztráta času, po které mu nyní byla plně k dispozici a ochotná k jakékoli hanebnosti. Jeho dobrovolná spojenkyně proti Lilith Edenové. Ještě s ní má velké plány.

A proto bylo tak důležité, aby byl přítomen při přípravě séra. Drobná úprava, kterou právě provedl, nebyla Stalheimovi vůbec nápadná. Vlastně si už na Landruův pobyt vůbec nevzpomínal; díky malému kouzlíčku, neboť proti normální hypnóze se ukázal Stalheim být odolný.

Dcera té děvky protilék naprosto bezelstně a se spoustou nadějí s sebou vezme do Sydney, píchne ho své přítelkyni. A pak...

Landru se vydal dolů do vesnice. Než s konečnou platností odcestuje, chtěl se ještě nasytit. Let do Indie bude dlouhý a občerstvení, které má rád, by se jistě neobešlo bez nežádoucího rozruchu.

Když Lilith vstoupila dovnitř, Duncan Luther spal a převaloval se v těžkých snech. Čelo měl pokryté studeným potem. Místnost byla na jeho přání jen lehce zatemněná. Všude se uhnízdily stíny.

Zřejmě i v jeho duši.

Pokud ještě nějakou vůbec má, napadla Lilith bizarní myšlenka.

(Jaká jiná? Život po boku mrtvého je bizarní.)

"Měla bych tě zabít," řekla, stále ještě celá špatná z Alounova odmítnutí. "Měla bych předejít každému riziku!"

Vtom se probudil.

Vylekaně vyskočil.

"Ach, to jsi ty?"

"Ano, jenom já." Skousla si spodní ret a nerozhodně postávala na místě. "O čem sní ten, kdo je..." V poslední chvíli se rozhodla spolknout slovo "mrtvý". Dost už! volala sebe samu k pořádku. Už toho nech!

Rukou si přejel po mokrém obličeji a zajel prsty do vlasů. "Sny se mi teď změnily," řekl otupěle. "Od chvíle, kdy jsem tě našel."

"Já tebe," opravila ho.

Jako by ji však ani neslyšel. "Indie. Upír, který mě přepadl a..."

"A?" naléhala. Chtěla to slyšet. Konečně to slyšet z jeho úst.

Zoufale zíral před sebe. "Bylo to, jako by mi zlomil páteř. Jako by mě zabil!"

Byl jsi mrtev, řekla si v duchu.

K čertu, jistě že jsi byl! (A proč jsi nezůstal?)

Bylo to vůbec poprvé, co si spolu trochu víc povídali. Během jejich cesty pouští Duncan postupně propadal větší a větší dezorientaci. Párkrát byla Lilith již přesvědčená, že jeho rozum balancuje nad propastí - a že jej ta propast taky pohltí.

Avšak nyní navzdory všemu očekávání jako by se jeho stav stabilizoval.

"A o čem jsi snil, než jsem pro tebe přišla?"

Přehodil nohy přes okraj postele a postavil je na podlahu.

A tak zůstal sedět.

"Pokaždé to nějak souviselo s tebou," řekl. "Avšak vzpomínám si už jenom úplně nejasně. Byly to sny, které si nedokážu nijak vyložit. Jednou jsem tě navštívil v Bethině bytu. Spala jsi na pohovce. Na podlaze ležel nějaký neznámý muž a taky spal."

"Jak vypadal ten muž?" Lilith měla najednou pocit, jako by byla sevřená ve studeném krunýři. V čemsi, co jí znemožňovalo hnout se z místa.

"Byl veliký. Asi čtyřicátník. Rozložitý a kostnatý. Hranatý obličej..."

Codd! Vždyť on popisuje Virgila Codda!

"To si vždycky tak přesně vybavuješ ‚nejasné' sny?"

Udělal na obranu jen malátný pohyb. Její neskrývaná nedůvěra ho zjevně zasáhla. Ale co čekal? Objevil se v Nonině působišti. A Nona je Landruova milenka...

"Dál!"

Podíval se na ni. "Vždyť mě přece vůbec nechceš vyslechnout. Nejmilejší by ti bylo, kdybych se vůbec neobjevil!"

To sedí.

"Nesmysl," řekla. "Co se stalo s tím... mužem na podlaze?"

"V tom snu jsem se k němu přibližoval. Zvedl se a šel mi kousek naproti. A náhle..."

"Co?" Lilith nebyla s to ze sebe dostat víc než toto jediné slovíčko. Všechno se v ní stáhlo, když to pochopila. Bylo to tak šílené. A přesto všechno do sebe zapadalo. Jaká ironie.

"Nevím, co viděl - co se stalo. Doslova zkameněl. Jeho obličej se proměnil v příšerný škleb. Jako by mu všechen život vyprchal z těla... a tady sen skončil."

Lilith se celá třásla. Asi by bylo rozumnější se posadit. Na postel vedle Duncana. Avšak také nyní dokázala snést jeho blízkost jen s obtížemi. V prudkém myšlenkovém skoku si vybavila jeho zjizvená záda, jež viděla ještě v oáze. Jako by byl velice pozoruhodně operován - zachráněn schopnými lékaři.

Měla tomu uvěřit, nade vši pochybnost.

Avšak současně zanechal sám Landru stopy, které umožňovaly jen jediný závěr: Duncan není Duncan - Duncan je past.

Musím pochopit podstatu této pasti, myslela si v duchu. Nevrátil se přece jako nemrtvý - ale co tedy?

"Ten tvůj sen znám," řekla jen tak zběžně. "Možná, že znám všechny tvoje sny."

"Jak to myslíš?" Poněkud se vztyčil. Jeho tělo se napnulo. Jeho oči, tvář - všechno bylo perfektní. To, jak mluvil, to, jak mlčel, všechno to skutečně byl Duncan Luther. Že vypadá zmateně a roztržitě, bylo vzhledem k okolnostem jen logické.

A přece si k němu nedokázala Lilith najít "cestičku".

"Byly to sny, ve kterých jsi mi chtěl něco sdělit?"

Oči se mu rozšířily, jako by její otázka byla odpovědí na něco, čeho si dosud nebyl vědom. "Ano!" vydechl a z jeho pórů se vyvalila další záplava potu. "Ano! Já... chtěl jsem tě..."

"Varovat?"

Přikývl.

Zavrtěl hlavou.

"Co je?"

"Je to bláznivé."

"Co je bláznivé?"

"Před čím jsem tě chtěl varovat."

"Před čím?"

"Před sebou samým."

Nedala na sobě znát, jestli ji toto přiznání ještě překvapilo. "Přesněji!"

Povyprávěl ji oba "klíčové" sny. Lilith v jednom z nich poznala svůj zážitek v sydneyské kanalizaci, kde umíraly krysy, aby vytvořily porušenou zprávu - a v druhém pak příhodu u Franse Stalheima, kde se v jeho laboratoři přihodilo s pokusnými zvířaty něco podobného.

"A vzpomeneš si na přesné znění těch varování?"

"Ne. Je to jakési rozmazané!"

"Určitě?"

"Ano!"

"No dobrá."

"Vůbec ne dobrá! Už mi z toho začíná přeskakovat! Kašlu na sny! Hledíš na mě, jako bych tam v Delhi zemřel! Přemýšlela jsi někdy, co se asi ve mně děje? Můžeš se klidně přesvědčit, že žiju, ale ani to nemůže zvrátit tvůj předsudek. Co je to s tebou?"

"Se mnou?" Lilith skoro vykřikla. Ale ovládla se.

"Nemyslíš," zeptal se, "že bys mi měla dát šanci?"

Věděla, na co naráží. Než se jejich cesty v Indii rozešly, chtěl jí pomáhat sledovat horkou stopu Liliového kalichu.

Co mu na to měla odpovědět?

Její myšlenky kroužily kolem Virgila Codda, jejího posledního služebníka, jenž zemřel v Sydney. Na té samé půdě, na níž Lilith vyrůstala a spala skoro celé jedno století.

Podle všeho, co se právě dozvěděla, by Codd ještě mohl žít, kdyby...

A pak řekla Lutherovi pravdu.

Plnou pravdu o jeho snech.

A uvrhla ho ještě do větších pochybností o sobě samém.

"Tomu neuvěřím - nikdy! Chceš mi tvrdit, že ten... tvůj služebník pochopil to, co jsem snil, jako útok a proto se mi postavil? A že já jsem ho nechal ztuhnout, ba dokonce že jsem ho skoro zabil?"

"Stále tě doprovázel jakýsi dech smrti - i při těch ostatních pokusech o kontakt."

Její umíněný "výklad snů" narážel na jeho pochopitelnou skepsi. Avšak Lilith byla přesvědčena o tom, k čemu právě dospěla.

"Kdy nám to letí?"

"Zítra časně zrána." Ukázala mu letenky a zároveň mu vrátila jeho pas.

Duncan pozoroval svoji fotografii v něm, jako by se sám nepoznával.

Lilith mu vysvětlila, proč musí do Laponska. Akceptoval to bez námitek. O tom, co se mezitím přihodilo ohledně Liliového kalichu, se však Lilith dosud zdráhala podat mu jakoukoli informaci.

Nevěřila mu.

Ať si vypadal tak bezmocně a uboze. Jeho zmrtvýchvstání souviselo nějak s Landruem. To samo stačilo, aby její rty zůstaly pevně uzamčeny.

To je teda situace, pomyslila si.

"Odpočiň si," řekla mu, třebaže až dosud spal. "Musíme vstávat nejpozději ve tři ráno, abychom byli včas na letišti."

"A ty? Půjdeš taky spát?"

"Však víš, že já skoro vůbec spánek nepotřebuju. Trochu se tu ještě rozhlédnu."

Pohlédl k oknu, za jehož závěsy už ustalo nejhorší horko. "Už se stmívá."

"Spi! Pro změnu zase hluboce a beze snů! Vzbudím tě včas!"

Jeho oči úpěnlivě žadonily, aby zůstala.

A přece odešla.

Avšak neopustila hotel, nýbrž se odebrala do onoho pokoje, kde chtěla předtím svést Alouna. Tam si lehla na postel a sama se pokoušela usnout.

V Duncanově přítomnosti by - stejně jako všechny předchozí noci - nezamhouřila oko.

Zde se jí to podařilo.

Na chvíli.

V jeho bezprostřední blízkosti se roztříštilo okno. A ve tmě za ním se objevil jakýsi pohyb.

Vylekal se tím rámusem a skutálel se z postele. Polštář strhl s sebou a mrštil jím směrem k rozbitému oknu.

S žuchnutím do něčeho narazil.

"Kaarz paari!"

Nelidský řev mu projíždí sluchem jako dlouhý, rezavý hřebík.

Pak cítí, jak jej cosi chytilo za hrdlo a jako loutku jej vymrštilo do vzduchu.

Tvrdě narazil na podlahu a napůl ještě omráčen drmolil modlitbu.

Cosi se nad ním naklání... cosi. Strašlivé drápy se mu objevují před obličejem a ucukávají zpět.

Plazí se tam, kde tuší dveře. Zvedá se. Šátrá po tapetě a hledá vypínač. Nachází jej, zatímco nahlas drmolí jména apoštolů.

Blikající světlo zaplavilo místnost. Ze tmy se vynoří upírský škleb.

Tuhle bestii nemůže na dlouho zastavit žádná modlitba.

Blíží se k němu.

Je sama.

Jako já, napadlo jej.

Horečně se ohlíží po něčem, co by mohl použít jako zbraň.

Není tu však - nic...

Indický upír v temném elegantním hedvábném oděvu - jenž je v ostrém kontrastu s jeho barbarsky divokým pohybem - se zlomyslně zasmál.

Získat čas! Jedno jak!

"Co... mi chcete? Kdo jste?"

Všechno marné.

Dlouhé, ostré špičáky až příliš jasně signalizují, o co bestii jde. A bestie se skokem vrhá dopředu, chytá jej, sráží k zemi a...

V jeho bezprostřední blízkosti se roztříštilo okno. A ve tmě za ním se objevil jakýsi pohyb. Vylekal se tím rámusem a skutálel se z postele. Polštář strh] s sebou a mrštil jím směrem k rozbitému oknu...

Probudil ji závan vzduchu.

Někdo stál nad ní.

"Aloun?!"

Na okamžik se jí ve tváři zračil nelíčený údiv. V místnosti byla tma. Venku vládla jedna z oněch hvězdných, zvláštními vůněmi se chvějících afro-arabských nocí.

"Pst!" zasyčel Aloun. Oči měl vytřeštěné, ale bezpochyby neviděl nic než neurčitý obrys postele.

Shodil ze sebe oděv. Plížil se k ní.

Lilith pocítila slast z doteku jeho chladivé kůže a naléhavou myšlenkou přikázala symbiontu na svém těle, aby se

stáhl - co může nejvíc.

Téměř úplně nahá přijala mladíka, který ji před několika hodinami odmítl.

"Proč jsi se vrátil?" zeptala se. "Myslela jsem..."

"Protože jsi nádherná žena."

"Takže ne kurva?"

"Teď jsem přišel já. K tobě." Tento bod byl zřejmě pro něj důležitější než všechno ostatní. "Když se muž uchází o ženu, je to v pořádku. Je to... přirozené."

"A když žena o muže, to není přirozené?"

"Ne."

Proti tomu se dalo namítnout mnohé - anebo nic.

Lilith se rozhodla pro druhou možnost.

"Měl jsi štěstí, že jsi mě tu zastihl," řekla tiše.

Ale opět odporoval. "Žádné štěstí," ukázal kožený váček, který mu na tenkém řemínku visel na krku, "opatřil jsem si k tomu zvláštní gris-gris. Bylo jasné, že tu budeš."

"Což je možné takto kouzlem plnit svá přání?" Alounova slova jí až příliš připomněla El Nabhalovy šátky.

Položil jí prst na rty. "Přestaň ztrácet čas slovy! Dělej, co ti přikazuje tvoje touha - a já se budu řídit svojí!"

Lilith nejprve nevěděla, jestli to skutečně ještě chce. Avšak v Alounových rukou jako by byl jakýsi magnetismus, jenž z hloubi jejího těla vytáhl na povrch i ty nejskrytější touhy.

Převalila se na něho. Posadila se mu na břicho a bezpečně sáhla dozadu za sebe, kde nahmatala jeho penis. Byl obřezán. Po krátké chvíli se u mladíka dostavila tvrdá erekce.

V tu chvíli se svezla o něco nazad.

Poslední zábrany padly. Lilith došla k vrcholu poprvé hned po pár přírazech, zatímco on se vzorně držel na uzdě. Chvíli jí dopřál volnost, pak ji však ze sebe shodil, aniž by však vyklouzl z jejího klína. Položil ji na záda a její nohy si dal na ramena.

Opřen o ruce, sbalené v pěsti, jí vnutil svůj rytmus.

Tento šestnáctiletý mladík zbavil Lilith posledních zábran, které jí ještě zbyly. Jeho nárazy otřásaly víc než jen jejím tělem.

Další vyvrcholení odplavilo zbytek jejího rozumu. Úplně se v něm rozplynula. Několikrát rychle po sobě jej udeřila dlaněmi po staženém zadku, aby mu zabránila vyjít z ní. Přitom opět rukama narazila na dřívka, která byla různě roztroušena po jeho stehnech. Na okamžik si vzpomněla na jeho slova.

Červi?

Nejšikovnější z jeho červů se právě roztahoval v její jeskyňce. Jen ať nepřestává, jen ať pokračuje.

Ať to nikdy neskončí!

A v tu chvíli se udělal také Aloun. Doslova ji zalil, přičemž v ní nezůstal ani o vteřinu déle, než bylo třeba.

A jakkoli toho Lilith litovala, přece jen to akceptovala. Byla úplně hotová. Avšak tu sladkou slabost nedoprovázela žádná žízeň.

Viděla, jak se vedle ní posadil a natáhl nohy.

Mlčky začal potahovat za dřívka.

Zvuk, který to vydávalo, by bylo ve dne sotva slyšet. Avšak nyní v tom hlubokém tichu nabyl skoro příšerné povahy.

"Co děláš?" zeptala se.

"Vytahuji si červy - každou hodinu o kousek. To se musí dělat pomalu, nesmí se přetrhnout, jinak..."

"Jinak co?"

"Jinak bych riskoval otravu krve."

Slovo otrava v souvislosti s jejím nejoblíbenějším nápojem ji vyděsilo.

"Byl jsem neopatrný," pokračoval - najednou byl až příliš hovorný. "Koupal jsem se v tůňce, zamořené medinskými červy."

A zatímco jej Lilith ještě litovala a přemýšlela, jak by mu mohla pomoci, stalo se něco nečekaného.

Aloun tiše vykřikl.

Ne jednou - několikrát po sobě.

Zatímco on v té tmě nemohl ani vidět, co se vlastně děje, Lilith vše pozorovala s ochromujícím úžasem: symbiont, který tak dlouho - s odhlédnutím od jeho mimikry - byl naprosto pasivní, najednou vyvinul iniciativu.

Vypadalo to jako útok!

"Medůzí" chapadla šlehla vzduchem. Vycházela z úzkého pásku, ovíjejícího Lilithin štíhlý pas a natáhla se po Alounovi, vnořila se do vlasově tenkých škvír mezi dřívky a -

A co?

Opět se bleskurychle vytáhla ven.

A současně veškerá dřívka spadla z Alounovy sametově temné kůže.

Aloun náhle přestal křičet. Ohmatával si nohy...

"Co to bylo?" vydechl.

Když Lilith neodpověděla, slezl z postele a rozsvítil světlo. Nechápavě pozoroval otvory, podobající se vpichům, které na jeho kůži označovaly místa, kde měl předtím dřívka a červy.

"Vypadá to, že jsi byl odčerven jednou provždy," zažertovala Lilith.

To však nestačilo. Rozhodně ne k tomu, aby to otupilo Alounovu náhle znovu probuzenou nedůvěru.

"Ty jsi čarodějnice?" vymáčkl ze sebe. "Bílá... čarodějnice!"
To stačilo. Nejprve kurva, teď zase čarodějnice...
A Lilith mu hypnoticky nasadila náhubek, který zasluhoval už dávno.

O dvanáct hodin později
Jarl Sibelius přivítal Lilith jako domněle ztracenou dceru. Mozolnatýma rukama vytřel slzy pohnutí z koutků očí.
"Když mi centrála řekla, že se někdo shání jmenovitě přímo po mně, ani jsem nepomyslel, že by..."
Lilithin polibek, vtisknutý na větrem ošlehanou tvář, ho zbavil řeči. Nakonec obdařil stejně "otcovským" pohledem i Duncana Luthera, coby potenciálního zetě.
Konečný soud si však Laponec ponechal pro sebe. Avšak zdálo se, že zcela spokojen s Lilithiným výběrem není.
Dovedl je ke svému taxíku, vhodnému do sněhu i do bláta, a nechal ji nastoupit dozadu. Duncan Luther tam vlezl za ní, aniž by mu taxikář věnoval pozornost.
"Nebyla jste pryč dlouho," řekl Jarl Sibelius, když se usadil sám za poškrábaným čelním sklem. "Ale přesto jste mi jaksi chyběla..."
"Tys ho zhypnotizovala?" pošeptal jí Duncan. Znělo to dost zlomyslně a Lilith z toho pochopila, že se cítí odstrčený.
Úkosem se na něho zadívala. Jizva kolem jeho páteře dokazovala, že byl každopádně operován. Avšak neprozrazovala kým a s jakým úmyslem.
Bylo myslitelné, že by se Landru pokusil udělat z Duncana svůj nástroj, avšak jeho úmysl by z nějakého neznámého důvodu nevyšel?
Ale proč by byl pak vysazen v Bir el Khzaimu a později v El Nabhalově oáze...?
Otázka za otázkou.
Lilith zavrtěla hlavou.
"Co je?" zeptal se Duncan, stále ještě šeptem.
"Sklapni!" vyštěkla.
Jarl Sibelius zvědavě pohlédl do zpětného zrcátka. Zaznamenal napětí, panující mezi jeho zákazníky. Co však nezaznamenal, byl Lilithin silně rozmazaný odraz v zrcadle. Ohledně tohoto působilo Lilithino ovlivnění stále stejně.
Vlastní pohled do zrcátka přivedl Lilith na nápad. Spontánně se naklonila a vyhledala v zrcátku Duncana.
Sama nevěděla, co si tím chce dokázat. I mrtví přece mají svůj odraz v zrcadle. Normální mrtví. Pouze bytosti, nosící v sobě upírské sémě, zbavuje magie odrazu v zrcadle a stínu...
Duncana se to netýkalo - vypadal nefalšovaně živě, zrcadlo jej odráželo samozřejmě nepoměrně ostřeji než ji.
Zamyšleně se znovu opřela.
"Tentýž plán jako posledně?" Hlas Jarla Sibelia ji opět vrátil na půdu reality. "Mám si vzít pokoj a být vám k dispozici?"
"To se ukáže na místě," odpověděla Lilith.
Taxikář horlivě přikývl, pak šlehl pohledem po Duncanovi a pravil tónem, ze kterého se nedalo určit, jestli mluví vážně nebo žertem: "Váš přítel vypadá trochu posmutněle. Muonio však asi teď právě nebude nejlepší náplastí na jeho smutek..."
Avšak než se Duncan zmohl na podrážděnou reakci, ke které se, soudě podle jeho držení těla, již chystal, položila mu Lilith chlácholivě ruku na koleno.
Skutečně to pomohlo. Duncan se uvolnil a ona se zaptala: "Co tím chcete říci, Jarle?"
Odfrkl a mezi obočím se mu udělala ostrá vráska, přičemž se krátké světlé chloupky na okamžik spojily. "Nechtěl jsem se vás dotknout, pane," vyjádřil politování nad vlastním nedostatkem taktu. "Ale je pravda," a prstem ukázal vedle sebe, kde mezi zbytky snídaně ležely složené noviny, "že během několika dnů je odtud hlášena třetí sebevražda. To už vzbudilo pozornost dokonce i v Ivalu. Tři sebevraždy, následující bezprostředně po sobě ve vesnici s pěti sty obyvateli. To není jen tak!"
"Jak ti lidé zemřeli?" zeptala se Lilith a požádala jej o noviny.
"Ženy," řekl Jarl Sibelius, zatímco jí list podával dozadu. "Všechno to byly pěkné mladé ženy, o jejichž problémech neměl nikdo ani ponětí - ani jejich vlastní příbuzní ne." Pustil volant a zašermoval rukama. "Svět je stále bláznivější a bezcitnější!"
Lilith našla zprávu, vysázenou s velkými titulky. Zatímco Sibelius dál žvanil, zdálo se, že Duncan nemá žádný zájem ani o něho, ani o článek v novinách.
Čím dále jeli na sever, tím byl uzavřenější.
Čím déle Lilith četla, tím větší chlad svíral její srdce nad tím, co si lidé jsou schopni učinit sobě samým.
Zadívala se na Duncana.
Odvrátil se.

Bylo mu chladno. Jen tam, kde teplo její ruky pronikalo látkou jeho kalhot, to bylo přijatelnější.
Co vyvolávalo ten chlad, který byl v této zasněžené krajině jen zdánlivě normální? Sám věděl, že jej pociťoval už v nejžhavějším pouštním písku, a to rozhodně normální nebylo.
Byl to snad důkaz toho, co mu kladla Lilith k tíži od chvíle, kdy se znovu setkali? Byl to nakonec skutečně chlad

smrti?

Duncanu Lutherovi vězelo v hrdle něco víc než jen obyčejný výkřik. Kdyby tak dokázal naráz uvolnit všechno nahromaděné utrpení a ventilovat je, byla by to hotová exploze!

"Budeme v Muoniu dřív, než nastane bílá noc," řekl zvláštní řidič zvláštního taxíku. "Snad tam budou o tom všem vědět něco víc. Možná že noviny to téma jen nafoukly v důsledku okurkové sezóny..."

Co to je za situaci!

Co - to - je - se - mnou?

Cítil se, jako by v jeho nitru pomalu tuhnul beton. Něco se děje. Něco se stalo.

Kde se končí jeho vzpomínky - kde se začínají?

Tu a tam se pokoušel mít porozumění pro Lilithino chování - třebaže neměla žádné porozumění pro něho.

Vzápětí se zase skoro dusil zoufalstvím a prázdnotou, které ho znovu a znovu odhazovaly nazpět jako neviditelná gumová zeď, kdykoli učinil další pokus svěřit se.

Co ještě má říci?

Co ještě má říci víc, než co už řekl?

Sice nechtěl, ale přesto se během této jízdy fantastickou krajinou znovu a znovu uchyloval k mlčení a uzavíral se v něm.

Byl rád, když konečně dojeli do vesnice. Lidé, kteří se zde pohybovali, se přece zdáli být o něco méně neskuteční než všichni, se kterými se dosud setkal.

Avšak k překvapení jeho i řidiče požádala Lilith, aby nezastavoval před zchátrale vyhlížejícím "hotelem", nýbrž hned jel dál až k vlastnímu cíli její cesty, aby si vyjasnila, jak dlouhý bude její zdejší pobyt.

Lilith o tom v přítomnosti řidiče nemluvila, avšak Duncan už z rozhovoru s ní během letu i předtím vyrozuměl, jak moc se třese na setkání s tím zdejším vědcem. Bethina proměna musela být mnohem horší, než si vůbec dokázal představit.

Nikoli poprvé bleskla Duncanovi hlavou myšlenka, že se snad vůbec nezměnila ani Beth, ani on, nýbrž...

"Pomalu," vytrhl ho Lilithin zastřený hlas ze zadumání, "bys už mohl vylézt z té své hlemýždí ulity. Už jsme tu. Nebo chceš zbytek svého života prožít němý?"

Svého života.

Byl to jen slovní obrat. Neváţila každé slovo na zlatnických vážkách.

Mdle řekl: "Ne. Jsem jen unavený. To je všechno."

Stejně jako on věděla i ona, že to zdaleka není všechno.

Komplex budov, nacházející se na kopci nad vesnicí, vypadal jen na první pohled typicky skandinávsky rustikálně. Při bližším ohledání vyšla najevo jeho technická rafinovanost a účelnost. Toto nebylo žádné idylické sídlo nějakého pomateného snílka. Zde vedlo konkrétní plánování k něčemu, co za svojí fasádou zřejmě chystalo ještě mnohem větší překvapení.

Auto zastavilo až na konci příjezdové cesty lemované jedlemi.

"Počkejte zde," řekla Lilith a vystoupila.

Duncan hleděl za ní, jak běží ke vchodu zakrytému křovím. Pohybovala se jako někdo, kdo je v naprostém souladu se svým okolím.

Našla svoji identitu, pomyslel si mdle. Zatímco já jsem tu svoji ztratil.

Připomínalo to špatný vtip, jak velmi si byly jejich osudy najednou podobné. Když Lilith opustila svůj rodný dům, bloudila dezorientovaná a bez kontaktu se skutečností v Sydney. Nyní se to samé stalo jemu, Duncanovi, a on náhle pochopil, co tenkrát musela zažívat.

"Znáte se už dlouho?" zeptal se řidič a okamžitě dodal: "Té se držte, mladíku, dobře se jí držte. Ta je něco docela zvláštního!"

Děkuji, blbe, pomyslel si Duncan zatrpkle. Než však stačil odpovědět, vrátila se nazpět Lilith v doprovodu přibližně čtyřicátníka v džínách, který vypadal, jako by si striktně zakázal vůbec někdy se stát zcela dospělým. Dlouhé světlé vlasy mu dosahovaly až po ramena v kožené bundě. Jeho obličej byl jemný a energický zároveň.

Zkoumavý pohled, se kterým si Stalheim - samozřejmě nemohlo jít o nikoho jiného - Duncana prohlédl, se mu nelíbil. Toužil už jenom po návratu do Sydney. Do důvěrně známého prostředí. Jestli se ale právě tam nějak zlepší jeho postoj ke skutečnosti, tím si už vůbec nebyl jistý.

Lilith se k němu naklonila do vozu, a namísto aby je navzájem představila, zvolala nadšeně: "On to dokázal! On to opravdu dokázal, Dune!"

Přikývl.

A vzal na vědomí, že ledy mezi nimi zřejmě počínají praskat. A nebylo to nějakou náhlou "oblevou". Všechno spočívalo jen v té dobré zprávě, kterou obdržela.

Vlastně se měl taky těšit. Ale nešlo to. Jeho už netěšilo nic. Alespoň co se týče citu, byl skutečně jako mrtvý.

"To je dobře," řekl - a nechal vše následující kolem sebe běžet jako obrázky filmu.

Vystoupil z taxíku. Lilith požádala řidiče, aby se ubytoval dole ve vesnici a zítra dopoledne pro ně zase přijel. Hned mu taky zaplatila. Víc, než bylo na taxametru, jak poznal Duncan z rozzářeného Laponcova obličeje. Vůz zacouval, otočil se a s poskakováním zmizel mezi vysokými stromy.

"Přenocujeme zde," řekla Lilith a trochu až příliš přátelsky pokynula směrem ke Stalheimovi. "Jsme pozvaní. Ještě si o něčem musíme promluvit..."

Duncan čekal, dokud se nedali do pohybu směrem k obytnému traktu. Sledoval je s odstupem, jako by k nim nepatřil.

Bylo mu zima.

A to i tam, kde předtím ležela její ruka.

"Co je s ním?" zeptal se Stalheim. "To kvůli němu byl ten překotný odjezd?"

Serolog a expert na morová onemocnění byl svědkem Duncanova telefonátu.

"Má problémy," odpověděla Lilith vyhýbavě - tónem, který dával jasně najevo, že o tom nechce dál mluvit.

Duncan se uchýlil hned do pokoje pro hosty.

"Kdo nemá..." Stalheim nebyl žádný vikingský typ. A přesto měl v sobě něco starodávného. Něco, co naznačovalo, že vyčnívá z řady.

Jejich první setkání bylo poněkud uspěchané. Události stíhaly jedna druhou a Lilith ani nebyla s to mu přijatelně vysvětlit, kdo ji posílá, odkud má mršinu šiřitele moru a proč právě jí osobně tak moc záleží na rychlém prostředku proti pozdním následkům "moru".

Ukázalo se, že Stalheim je odolný proti jejím pokusům o hypnotické ovlivnění. Proto nijak zvlášť nepočítala s tím, že bude přijata právě s otevřenou náručí.

"Takže vaše skepse ohledně brzkého vyrobení séra se nepotvrdila," řekla Lilith.

"Ne," přisvědčil, aniž by ji spouštěl z očí. " ‚Pramen', který jste mi dala k dispozici, byl nezaplatitelný. Po izolování původce z těla tasmánského ďábla a po vyhledání téměř identických virů v krvi sydneyských pacientů nebylo už k protilátce daleko. V podstatě tvoří zmutovaný původce základ této očkovací látky."

"To zní velmi jednoduše."

"Jen to tak zní," ohradil se. "Pokud se trochu vyznáte v odborné terminologii, rád vás s tím budu nudit..."

"Není třeba, děkuji. Kdy bude sérum k dispozici? Bezpochyby jste ještě neměl čas jej vyzkoušet."

"Na živých lidech ne. Avšak v laboratorních podmínkách ano. Riziko není o nic vyšší, než u běžných léků."

Lilith se na něho pochybovačně zadívala. "Měl jste po mně," zeptala se opatrně, "tady ještě nějakou jinou návštěvu?"

Přikývl. "Ale ani zdaleka ne tak okouzlující."

"Koho?"

"Minulou noc mi jakýsi srnec hleděl do okna mé ložnice. Zřejmě taky trpí nedostatkem příležitostí. Atraktivní samičky jsou v našem kraji vzácné."

Lilith zvedla obočí. "Jistě jste mu dal nějaký tip. Jinak tu nebyl nikdo?"

"Pošťák."

Vzdala to. Nenalezla na Stalheimovi ani stopu po nějakém ovlivnění.

"Kdybyste chtěla," nabídl se Stalheim, "předvedu vám působení séra a krevní zkoušku pod mikroskopem."

Než mohla Lilith odpovědět, otevřely se dveře. Duncan vstoupil do místnosti s nečekaným temperamentem.

"Neruším?" zeptal se podrážděně. "Já vím, že je pozdě, ale mám hlad jako vlk!"

Stalheim pokrčil rameny. "Můžeme tu ukázku odložit i na zítra. Nejprve nakrmíme to dravé zvíře."

Než se po jídle (Lilith se nedotkla ani sousta; samozřejmě že ne) odebrali spát, provedl je Stalheim ještě trochu po své laboratoři. Přitom Duncan, jakmile vstoupil do místnosti, ve které byla v klecích pokusná zvířata, pocítil silný pocit déja vu.

Tuto místnost viděl ve snu!

Mrtvé myši byly pryč a dosud nebyly nahrazeny novými. Mnohé klece byly prázdné.

Také Stalheim, jak se zdálo, měl tuto místnost spojenu s nesmazatelným zážitkem. Dodneška neměl žádné vysvětlení pro ten "nápis" z mrtvých tělíček.

"Jeden by skoro řekl, že u mě zaklepal zlý duch Pakasaiva. Naštěstí nejsem ani pověrčivý, ani se nezabývám okultismem."

Zasmál se. A jen ho trochu zmátlo, že se nikdo nezasmál s ním.

"Nelíbí se mi," řekl Duncan, když pak zůstali spolu sami ve svém pokoji. Podle hodin byl už dávno čas ke spaní. Avšak neměnící se denní světlo řádně klamalo. Duncan přešel k oknu a zatáhl těžký závěs.

Lilith ponechala jeho poznámku bez komentáře. Avšak její obličej byl nanejvýš výmluvný. Podle ní byl Stalheim naprosto oukej.

A Duncan, snad aby trošku vylepšil dojem, přiměl se trochu svůj úsudek poopravit. "Ale není třeba, aby se mi líbil. Hlavní věc, když nám pomůže."

Lilith na něho hleděla, jako by čekala, že ještě něco dodá. Ukázal na postel a řekl: "Jestli chceš, vyspím se na zemi."

"Nesmysl." Zahrála únavu a bez jediného dalšího slova zalezla pod deku.

Duncan nejprve odešel do sousedící koupelny - maličké místnůstky s umyvadlem a WC. Sprchu nebo vanu však hledal marně.

Svlékl se a umyl připravenou žínkou, mýdlem a tekoucí, velice čistou vodou. Sotva trochu osvěžen zhasl světlo nad zrcadlem a vrátil se do vedlejší místnosti. Třebaže tu bylo temno, věděl přesně, že Lilith je schopna ho vidět.

Určitě ho vidí.

Zalezl také pod přikrývku, avšak úzkostlivě se vyhýbal jakémukoli doteku.

"Spíš?" zeptal se.

"Ano."

"Škoda."

"Proč?"

"Bylo by pěkné slyšet tvůj hlas."

Do prdele, to je teda laciná romantika. Ale nedokázal už zabrzdit. Věděl, co se v něm děje. Věděl to, a přesto tomu nedokázal zabránit.

Všechno pokazíš - všechno! Nech toho! varovala ho poslední jiskřička rozumu. Ignoroval ji. Ani její výmluvné mlčení ho nepřivedlo k rozvaze.

Jeho ruka pod přikrývkou se sunula k ní.

Když se jí dotkla, očekával, že každou vteřinou udeří hrom, se kterým ho Lilith odbude.

To nemůže. To nemůže, prosím...!

Zdálo se jí, jako by čichem cítila jeho poraženecký strach. Prostě však jen ležela. Nechala si líbit, aby ji něžně hladil po nahých místech, nezakrytých symbiontem. Konečky svých prstů vnímal hebké teplo její kůže, teplo, které jemu bylo upřeno. Aniž by za to mohl. Které mu bude už navždy upřeno...

Duncan strnul.

Jako by jej sevřela křeč. Srdce mu bušilo až docela nahoře ve staženém hrdle. (Jeho SRDCE, k čertu.) Stáhl ruku zpět, jako by se něco zevnitř i zvenčí naprosto prohnilého dotýkalo něčeho čistého, bez jediné vady. To čisté je Lilith, to druhé...

Hrom sice nepřišel, a přece jako by Lutherem projel blesk. Nepozorovaně se přiblížila Lilithina paže k němu!

Ležel jako úplně ztuhlý. Ani se nepohnul.

"Spíš?" zeptala se konečně.

"Ano."

"Škoda."

"Proč?"

Přitiskla se k němu, přičemž projel prudký náraz jeho mozkem i celým tělem.

Stálo ji to spoustu přemáhání.

Jeho také.

Nevinný, zašeptal mu znovu nějaký hlas v hlavě. Do této situace ses dostal naprosto nevinně - ale ona taky...!

Lilith už neřekla ani slovo. Tam, kde se jejich těla dotýkala, pocítil Duncan cosi, co mohlo znamenat, že se zdánlivé šaty stahují zpět - dosti váhavě, připadalo mu - a odkrývají víc nahé kůže.

Dál už se nedokázal ovládnout.

Z hrdla se mu vydral jakýsi zvuk. Chytil se Lilith jako tonoucí. Pochopil, že teď má šanci dokázat jí, že je opravdu naprosto nefalšovaně živý. Její ňadra v něm probudila vše, co v něm zůstávalo potlačeno.

Jak dlouho už?

Její prsty sevřely jeho úd a rty se přitiskly na jeho rty...

A vzápětí přišla studená sprcha.

V první chvíli pocítila úděs. Ale pak vycítila jeho strach - a strpěla na sobě jeho ruku (mrtvou ruku). Způsob, jakým se od ní zase prudce odtáhl, jí dal konečně prohlédnout, že se k němu nechová férově. Třebaže dosud zůstává nevysvětleno, jak je to možné, o jeho živosti nemůže být pochyby. A jeho dosavadní chování jí také nezavdalo žádnou příčinu, aby mu odpírala to, co jiným dávala.

V podstatě, pomyslila si, je to jen slabost, že ho pořád musím zraňovat. Neschopnost vyrovnat se s nejistotou, co se s ním vlastně stalo a co s ním má Landru za lubem.

Cítila jeho osamělost jako špalek z čistého ledu.

V tu chvíli se však její tělo osvobodilo od jejích myšlenek. Mohla se sledovat, jak natáhla ruku k němu, jak na něho promlouvá a konečně se k němu přisunula.

Zabral okamžitě a ona v tu chvíli pochopila, že jí i sobě tím chce něco dokázat.

Nebylo však již cesty zpět. Dovolila mu, aby se jí dotýkal. Sama se snažila směřovat tam, kde doufala, že se probudí její staré city k Duncanovi. Její tělo se snažilo - duch už méně.

A on?

Když ji políbil, bylo to podobné jako dřív. Avšak Lilith se přesto nedokázala zcela zbavit pochybnosti, což pozorovala i teď. Ta pravá pohlcující vášeň jaksi nepřicházela.

A jak on?

Snažil se. Dotýkal se jejího těla opatrně a zkoumavé. A přece, když pak došlo na věc, selhal. Jeho pohlaví zůstalo ochablé. Nezbytná erekce se nedostavila.

Potom zjevně strnul.

Lilith se pokoušela zachránit, co se zachránit nedalo. Rozhodně ne chladně jej laskala rty i rukama, zahalovala jej hustou hřívou svých vlasů.

A přece se i z její strany vysněný úspěch nedostavil. Duncan ležel jako dřevo, oči zabodnuté do stropu, jako by tam četl slovo, kterého se nejvíc obával:

IMPOTENT.

Lilith polevila ve svém úsilí. Konejšivá slova jí nešla na jazyk, protože by stejně málo zničila i pomohla.

A pak ji náhle překvapil výzvou: "Vezmi si mě!"

Nepochopila to hned.

"Vezmi si mě, tak jak jsi to vždycky chtěla!" řekl o něco jasněji, aniž by však sebeméně změnil výraz a zbavil svůj obličej strnulosti. "Jsi upírka - ukoj na mně alespoň svou žízeň!"

Nakrátko jí před očima vyvstal Alounův obraz. Pila jeho krev, než se vrátila k Duncanovi. Vzala si tak "mzdu" za něco, co vykonal symbiont (bláznivá představa: symbiont jako léčitel!). Odstranění červů šlo na jeho konto. A Lilith stále ještě nedokázala vstřebat dojem z poznání, že symbiont pomohl také někomu jinému než svojí hostitelce...

"Udělej to! Prosím!"

Sklonila se nad ním.

Kdyby dál váhala, byly by následky pro něho velmi těžké.

A když to udělá, pak taky.

Co to vlastně má Landru za lubem? Co když Duncana nějakým způsobem upravil, aby jí něco předal, když se napije jeho oživlé krve...?

Zaťal pěsti.

Oči měl nyní zavřené a čelisti sevřené tak pevně, až mu vystoupily lícní svaly.

Lilith ho pozorovala.

Luther byl pro ženy přitažlivý. Tělo měl přitažlivé, štíhlé, se širokými rameny. A zvláště jeho krk byl velmi půvabný...

"Nemám žízeň," řekla chraplavě. "Nedělejme drama z něčeho naprosto přirozeného. Nemusíš si nic vyčítat. Nebyl to nejvhodnější okamžik pro takové sblížení. Nesmíš si nic..."

"Pij!" Prudce otevřel oči. A pak ještě dřív, než to vyslovil, vyčetla z nich plnou pravdu. "Musíš mi říci, jak to chutná. Jestli je živá, nebo...?"

Najednou pocítila nevolnost. Postel jako by se pod ní rozhoupala, jakkoli se žádný z nich ani nepohnul.

Ještě nikdy předtím neměla Duncanovo dilema před sebou tak očividně jako v tuto chvíli: zápasí sám se sebou! Toto nebylo hrané. On sám toužil po důkazu, že je skutečně živý a nejen nějak magicky oživený!

Vzápětí tedy i ona vyložila karty. Vysvětlila mu, čeho se obává. Landruovy pasti. Pasti v Duncanově krvi...

Zvedl paže a jednu ruku si položil na čelo. "Chápu," řekl.

Znělo to stejně upřímně jako všechno ostatní v této minutě pravdy.

Lilith sama nevěděla, co to náhle do ní vjelo. Proč se v ní náhle vzepjal ten pocit, že to musí učinit právě teď. Proč se k němu naklonila sice jen proto, aby jej něžně políbila, pak ale v rozporu s vlastními slovy políbila nikoli jeho ústa, nýbrž místo, které i v tuto chvíli prudce pulzovalo.

Políbila a kousla...

"Tak co?" zeptal se. "Jak to chutnalo?"

Bolest byla zanedbatelná. Dvojí otisk jejích špičáků zůstal na bledé kůži jen jako dva trochu tmavší body. Rány se hned zacelily.

Duncan horečně lačnil po odpovědi.

"Nic zvláštního necítím," řekla nakonec.

Seděla na kraji postele a uhýbala očima. Duncan viděl, jak se na ní symbiont opět počíná proměňovat v uzavřené šaty.

"Co je?" zeptal se. "Ty jdeš ještě pryč?"

"Jen si trochu protáhnu nohy."

Zvedla se. Utřela si ústa. Také toto gesto, stejně jako předtím samo sání se Duncanu Lutherovi zdálo být v rozporu s "dobrozdáním", které vystavila jeho krvi.

Hnusí se jí, pomyslel si. Nejraději by to všechno zase vyzvracela...

"Za chvilku jsem zpátky," řekla.

Ani se nepokoušel ji zdržovat.

Když pak vyklouzla z pokoje, zůstal ještě chvíli ležet.

Předtím, než ho Lilith kousla, jeho zoufalství pokročilo natolik, že vážně uvažoval, jestli by nebylo lepší, kdyby se sám zabil - aby konečně dospěl stavu, v němž jej zřejmě celý svět chce mít.

Nyní byl tento úmysl pryč.

Jakkoli zkouška krve byla spíš neúspěšná.

Ale u Lilith přece hraje psychika stejnou roli jako u něho. Možná se jí jeho krev hnusila, protože věřila, že je to krev mrtvého.

Vstal.

Odněkud zaslechl tiché hlasy. Pravděpodobně se Lilith a Stalheim tam venku potkali.

Potlačil pokušení naslouchat. Namísto toho přešel do miniaturní koupelny. Náhle měl naléhavou potřebu osvěžit se. Otočil kohoutkem a nejprve se jen chvíli díval, jak s šuměním stéká do umyvadla. Pak se chytil jeho okraje a konečně se podíval do zrcadla.

Vypadám špatně, pomyslel si.

A v tu chvíli se to stalo.

Můj... krk...!

Bylo to, jako by jej někdo označkoval žhavým železem - tam, kde už měl jeden cejch.

Od Lilithiných zubů!

Bolest mu jako elektrický proud projela celým tělem. Vycházela právě z onoho místa na krku, šířila se do mozku a dolů do dalších orgánů, do každého kubického centimetru jeho svalstva!

Reflexivně zavřel oči. Jeho ruce ještě pevněji sevřely okraj umyvadla.

Zasténal. Roztřásl se jako osika. A věděl hned, že se s ním děje něco neodvolatelně hrozného.
Když opět oči otevřel, bylo zrcadlo v místě, kde se předtím odrážel Duncanův obličej, prázdné.

Vůbec se mu to nelíbilo.
A mně taky ne, myslela si Lilith.
Ještě nikdy nepila krev, která by chutnala tak vyčpěle a málo životně, jako tato. Nebyla to krev mrtvého, ale byla bez síly. Prázdná.
Zavřela dveře za sebou a uviděla, jak se na druhé straně chodby dveře otvírají.
Také Frans Stalheim ji zaznamenal. Trochu překvapen na ni zamával.
Běžela mu naproti a pokoušela se znovu najít vnitřní vyrovnanost.
Byla neuspokojená v každém směru a měla pocit, že to musí mít napsáno na čele.
"Nemohu spát," řekla, když došla až k vědci, jenž třebaže vypadal nevyspale - ve srovnání s Duncanem působil neporovnatelně vitálnějším dojmem. "Vaše nabídka stále trvá?"
Změřil si ji kritickým pohledem. Potom rozhodně zavrtěl hlavou a řekl: "Mám lepší nápad. Posedme spolu trochu u krbu. Mám vynikající portské, jeden přítel mi ho sem tam pošle bedýnku, když mi začnou docházet zásoby. Třeba doušek trochu pomůže. Mám ten samý problém jako vy. Poté, co jsem se poslední dobou celé noci nedostal do postele, mám úplně převrácený režim. Co vy na to?"
Lilith svolila.
Když ale seděli u praskajícího ohně a ona odložila skleničku, kterou jí nalil, aniž by si z ní jen trošku usrkla, řekl: "Vy jste ta nejstřídmější osoba, kterou jsem kdy potkal. Předtím jste vůbec nic nejedla - a teď, jak se zdá, ani pít se vám nechce..."
"Zdání klame," odporovala. "Jsem všechno jiné, jenom ne střídmá. Kdybych měla před sebou správný ročník, neřekla bych ne."
"Řekněte mi, který to je. Podívám se, třeba ho najdu."
"Nemluvím o alkoholu," řekla a dodala dvojznačně: "A už vůbec ne o láhvích."
Zatímco jí Stalheim dál vychvaloval přednosti sklenky před spaním, kroužily Lilithiny myšlenky stále kolem Duncana.
Jak to s nimi bude dál?
Jejich poměr už není žádným poměrem. Nepodařený pokus o jeho intimní osvěžení se dal označit jen jako fiasko. Druhý pokus už nebude, o tom byla přesvědčena. Podruhé už nad ní její soucit (ničeho jiného schopna nebyla) nezvítězí.
A Beth?
Bude ještě někdy jako za "starých" časů?
Anebo je oba ztratila, protože se navzájem natrvalo odcizili?
"Jak je vysoká pravděpodobnost, že vámi vyvinuté sérum dá city postižených zase do pořádku?" zeptala se.
"To se nedá nijak vyčíslit. Ale já jsem pevně přesvědčen o úspěchu."
"Jak dlouho bude po podání léku trvat, než dojde k úplnému uzdravení?"
"Také to není nijak jednoznačné. V laboratorních podmínkách upadala pokusná zvířata na několik hodin do intenzivního léčivého spánku. A ihned po svém procitnutí se pak chovala stejně jako před umělým infikováním."
Kdyby to byla pravda...
Lilithiny myšlenky sklouzly k Landruovi.
Pokud má na svědomí sebevraždy v Muoniu, pokud má na svědomí Duneana a jestliže ji samotnou sledoval již v Sydney - proč nechal Stalheima na pokoji?
Protože jí s Duncanem už stejně podstrčil, co potřeboval?
Je snad Duncan Landruova záruka, že ona je pro něho teď pod stálým dohledem?
Ale jak si mohl být hledač Kalicha tak jistý, že mu spolkne tak riskantní návnadu...?
Právě ta průhlednost toho, že Landru stojí za Duncanovým zmrtvýchvstáním, způsobovala, že Lilith mohla jen těžko reagovat. A na druhé straně ji upír odhadl správně, jestliže věřil, že svého bývalého přítele jen tak jednoduše neopustí a skočí na špek.
Lidskost je mnohdy přítěží.
Frans Stalheim si mezitím již portským dodal značně odvahy. Oči se mu poněkud skelně leskly, když říkal: "Snad by už bylo na čase jednat na rovinu..."
Lilith odtrhla pohled od plamenů v krbu. "Řekněte mi, co tím myslíte."
Volnou rukou se zeširoka rozmáchl. "Všechno. Například bych rád věděl, kdo jste. A já zase připouštím, že byla lež, když jsem předtím tvrdil, že mi okultismus vůbec nic neříká. Jsem totiž pověrčivý jako stará pradlena. Ta věc s mrtvými myšmi, které vytvořily nápis, se udála současně s vaším objevením. A odkud jste vzala tu mršinu tasmánského ďábla? V Sydney vás vůbec nikdo nezná. Odtamtud sem nikdo nikoho neposílal! Doktor Hemsfield z Falstaffovy kliniky, s nímž jsem v kontaktu, byl poněkud vyjevený, když jsem mu oznámil, že jsem původce už zjistil..."
Lilith ho přerušila. Všechny tyto otázky očekávala. "Je to důležité?"
Zíral na ni, jako by se poprvé v životě dozvěděl, že vejce se před jídlem musí zbavit skořápky. "Třebaže to snad bude znít šosácky: ano!"
Kupodivu se Lilith necítila být touto pochopitelnou žízní po informacích zahnána do úzkých. Absolutně klidně řekla: "Vypadáte jako muž, který snese pár tajemství."

Odkašlal si. "Takže tedy hodláte nadále zůstat stejnou záhadou?"
"Nepochybně!"
Zavrtěl hlavou a odložil sklenici. "Vy víte, že to nemohu akceptovat. Něco ode mě chcete. Bylo by tedy to nejmenší, kdybyste mi sdělila svoje důvody."
"Důvod je prostý: jedna mě velmi blízká osoba mi od kousnutí infikovanou krysou již není blízká. Záleží mi na tom, aby se to změnilo."
"A odkud jste o mně věděla? Jak jste přišla právě na mě?"
"Přes média. V Sydney jste se nijak nevyhýbal televizním kamerám."
Stále ještě vrtěl hlavou. "A všechny ty průvodní okolnosti?"
"Někdo se k vám vloupal. Lidé, kteří pokusným zvířatům dopřejí raději rychlou smrt, nežli pomalé a bolestivé umírání. Ono chraň se mě může být vyhrůžkou na vaši adresu, abyste zanechal takovýchto pokusů s nevinnými zvířaty."
"Myslíte si, že se sem někdo vloupal a naaranžoval ten ‚nápis'?"
"Žijeme v racionálním světě. Proto musí existovat normální vysvětlení."
Jeho oči se zúžily, jako by se pokoušel prohlédnout, jestli svá slova myslí vážně.
Zvedla se. "Měli bychom si přestat něco předstírat."
"Děláme to snad?"
"Ano!"
"V jakém směru?"
Došla k němu, klekla si a položila mu hlavu do klína.
Trvalo skoro celou minutu, než vnořil ruku do hřívy jejích vlasů.
Lilith vzdychla. V tu chvíli sama nevěděla, jak daleko může zajít. Záleželo to plně na Fransi Stalheimovi, jenž se jí jako muž líbil od prvního okamžiku.
Zbaví ji odporné chuti Duncanovy krve?
Ne, nechtěla Stalheimovu krev. To nemohla riskovat, neboť by nemohla vymazat jeho paměť. Avšak mohl ji zbavit jiného zklamání, kdyby...
"Opravdu chceš už zítra odcestovat?"
"Jen jestli je sérum hotové."
"Možná bych měl lhát..."
"Možná bych ti to měla dovolit..."
Přitáhl si ji k sobě. Posadila se mu na klín, z jeho úst cítila portské.
Nevadilo jí to.
Cítila také vůni jeho kůže, která se jí ještě před pár minutami zdála tak nedostupná. To jí potvrdilo, že bez iniciativy nelze ničeho dosáhnout. Ani v životě, ani v lásce.
Když ji něžně políbil, pocítila Lilith mravenčení v celém těle. Ani s Alounem nepocítila takový pocit radostného očekávání. Stalheim měl v sobě něco, co mladičký, tmavovlasý Maur neměl, anebo ještě neměl (A co Duncan už neměl): zkušenost. Trpělivost. Skutečnou osobnost.
"Z tebe prostě jeden nebude nikdy chytrý," zašeptal, když se jejich rty od sebe na okamžik vzdálily.
"Pěkný kompliment."
Vzápětí sklouzl z křesla na koberec před krbem. "A neboj se, že se tě budu vyptávat na tvůj zpackaný vztah k tomu týpkovi tam v hostovském pokoji."
Dala mu jedinou možnou odpověď. A nebyl zklamán. Ukázal se být něžným tygrem, předvídal její měnící se chutě a přání téměř vždy dopředu a své touhy podřizoval jejím.
Zbytek noci leželi přimknuti těsně k sobě, přičemž jen Lilith věděla o tichém boji, který v ní zuřil.
Ne, nebudu pít jeho krev. Ne, nezabiju ho.
Bylo to, jako by stačil pouhý úmysl vrátit se brzy do Sydney (do blízkosti zahrady soumraku) a opět se v ní probudil ten zlý šepot.
Druhý den ráno dostala sérum.
Bez podmínek.
Druhý den ráno se také znovu setkala s Duncanem. Nedokázala se překonat, aby se k němu vrátila ještě v noci.
Vypadal duchem nepřítomný a velice otřesený, aniž by Lilith byla schopna usoudit, jestli to souvisí jen s jeho přesvědčením, že selhal.
Kdyby nebyl tak duchem nepřítomný, sotva by mu ušla změna vztahu mezi Lilith a Stalheimem. Komunikovali spolu pohledy i gesty docela jinak než předešlý večer. Ale jejich vzájemné vztahy jako by Duncana vůbec nezajímaly. Choval se sice zdvořile, avšak nepřívětivě.
Také na zpáteční cestě do Ivala trval Duncan úporně na tom, že bude v taxíku sedět vedle Jarla Sibelia, protože vzadu se mu prý dělá špatně...
Jediný moment, který Lilith skutečně zarazil, nastal pak na letišti u odbavovací přepážky.
Když se zaměstnankyně letiště zeptala, kam si přejí letenky, odpověděl Duncan dřív než Lilith.
To by bylo v pořádku. Dokonce i jako úmyslný žert by to bylo oukej.
Ale Duncan bez jakéhokoli žertu, naprosto vážným hlasem, řekl nikoli Sydney, nýbrž Uruk.
"Uruk?"
"V Mezopotámii."
Co - je to - se mnou -?
Jeho obraz v zrcadle zmizel.

Právě proto chtěl za každou cenu sedět vedle Sibelia. Kdyby Lilith ve zpětném zrcátku uviděla, co se s ním stalo, zřejmě by to pro ni byl důkaz, který celou tu dobu hledala.

Opravdu hledala?

Ano, sakra! Alespoň měl takový pocit.

A teď tohle.

Mezopotámie.

Lilith na něho zírala, jako by mu přeskočilo.

Stevardka na něho hleděla jako na jednoho z těch mnoha blbců, kteří denně pokoušejí její nervy.

Na sluncem zalité cestě od taxíku k letištní budově Duncan náhodou zjistil, že kromě obrazu v zrcadle mu chybí ještě něco. Od té chvíle měl ohavný pocit, že také zbytek jeho těla se může každou chvíli rozplynout...

Zmateně ustoupil stranou a přenechal další jednání na Lilith.

Chtěl bych být opravdu mrtev! pomyslel si. A pak ještě o něco zoufaleji: CHCI ZPĚT SVŮJ STÍN...!

Mezihra

Letiště Delhi, Indie

Hector Landers alias Landru byl bezprostředně po pasové kontrole očekáván příšerně ohavnou upírkou z Tanorova klanu.

"Kdo jsi?" řekl nevrle.

"Tera."

Zamířil s ní k limuzíně, jejíž matně černý lak a tónovaná skla měly ten efekt, že pohlcovaly veškeré sluneční světlo, aniž by jej sebeméně odrážely.

"Co to s tebou je? To si neumíš trošku ovlivnit zevnějšek?"

"Ale ano," řekla potichu. Volně splývavý oděv mnohé milosrdně skryl - všechno však ne. Dokonce i Landruův smysl pro morbidní estetiku se tu vzpíral tváří v tvář takové koncentraci ošklivosti.

"V čem je tedy problém? To chceš mermomocí na sebe upoutat všechny lidské pohledy?"

Jako by se náhle začala za volantem smršťovat. "N-ne. To... Problém je v tom, že tohle už je výsledek kosmetické korektury. Byla jsem vždycky ošklivá - ale od doby, co jsem se pokoušela proměnit, je to stále horší."

"Tvá původní postava nemohla být horší."

"Ne. Ale sama se nedokážu víc rekonstruovat."

"Jaký to zmetek Kalichu..." zavrtěl hlavou.

"Tím jsme u jádra věci." Žena za volantem se náhle roztřásla smíchem. "Jaký byl let v tom ocelovém ptáku?"

Bytost za volantem náhle změnila postavu, pohlaví i oblečení. Namísto ní se objevil Ind v tradičním jogínském oděvu.

"Tanore!"

Hlava zdejších upírů se přestala smát. "Doufám, že veliký Landru odpustí malému náčelníkovi žertík...?"

Landruova rozmrzelost však zcela nezmizela - i když z jiného důvodu. "Existuje opravdu ta Tera, jejíž podobu jsi na sebe vzal?"

"Je mi líto, ale ano." Tanorův obličej se ještě víc svraštil.

"Je ti líto?"

"Je to moje chráněnka."

"Vykládej!" vyzval ho hledač Kalichu, třebaže ho na jazyku pálilo něco jiného. "Ještě nikdy jsem o ní neslyšel."

"Neděláme kolem ní velký rozruch. V podstatě se snažíme držet ji od zvědavých očí co nejdál. Byla by vystavena posměchu."

"Upřesni to!" naléhal Landru. "Co je na ní - kromě té ošklivosti - tak zvláštní?"

Tanor se divoce zasmál. Na okamžik z jeho tváře opadla civilizovaná fasáda a změnila se v nelidský škleb. Avšak viděl to jen Landru. Dovnitř auta nebylo vidět. "Odmítá se zuby zakousnout do oběti, jak se sluší."

Mýlil se Landru, anebo to byl skrytý útok na jeho způsob, jak vypíjet krev obětí - konečně sotva mohlo být něco bizarnějšího.

Nicméně bezstarostnost, s jakou Tanor pokračoval ve své řeči, jej zbavila jeho podezření. "Abychom jí poskytli živou krev, musíme ji krmit," lamentoval náčelník klanu. "Ona sama chlemtá jenom krev mrtvých."

Landru se vyděsil. "Ona vysává mrtvé?"

"Ne přímo. Sestrojila si na to takový přístroj, který krev nepřímo odčerpává. Není divu, že vypadá čím dál tím zuboženěji!"

"Neposlouchá tě?"

"Někdy ano. Někdy ne. Většinou ji držíme pod zámkem. Může se pohybovat jen uvnitř domu. Být to člověk s takovou povahou, hned bych jí zakroutil krkem. Ale znáš náš ZÁKON."

"Snad bych se na ni měl podívat... později," řekl Landru. "Promluvme si ale nejprve o důležitých záležitostech. Jsem rozčarovaný. Vychválil jsi mi ten dárek až do nebe. A přece se staly věci, při kterých pochybuji, jestli bylo chytré jej přijmout."

Změna Tanorovy mimiky byla fascinující. Na jedné straně se zdálo, že počítal s nějakou Landruovou stížností - ovšem na druhé straně byl stále ještě úplně přesvědčen o kvalitnosti svého daru.

"Co s ním není v pořádku? Dopravili jsme ho, jak bylo domluveno, do Bir el Khzaimu ke tvé..."

"Kdy to bylo?" přerušil ho Landru.

Tanor mu to řekl.

Landru zavrtěl hlavou. "Ovšem to, co já mám na mysli, se muselo přihodit, když byl můj dárek ještě tady. Nepozoroval jsi na tom mrtvém nic nápadného?"

Tanor dal zápornou odpověď. Ztrácel už trpělivost a vyjel: "Tak už konečně řekni, co nám vyčítáš!"

"Selhání," odpověděl Landru tvrdě. "Do očí bijící selhání!"

Pak mu povyprávěl o krysách v sydneyské kanalizaci. O nápisu, který - umírajíce - vytvořily.

Pro Lilith.

"To varování bylo podepsáno Duncan. Co bys z toho vyvodil?"

"Každopádně něco jiného než ty. Duše mrtvého je stále ještě uvězněna v jeho těle - to, co říkáš, nemohla provést!"

Landru skepticky pokýval hlavou. Křížová jizva na jeho tváři pulzovala jako syrové maso, ze kterého byla čerstvě stažena kůže. "Kdo jiný?"

" Opakuj ještě jednou přesné znění toho varování."

Z Landruova hrudníku se vydral nevraživý tón - předzvěst horšího. "Znělo přesně takto: Landru. Pozor. Indie. Chraň se přede mnou. Oni mě přinutili zradit. Já jsem mrtev. Ale nenacházím klid. Duncan... Stále ještě pochybuješ? - Co je? Proč neodpovídáš?"

Tanorův pohled najednou jako by byl plně soustředěn jen na pouliční provoz, kterým řídil limuzínu až s náměsíčnou jistotou.

"Znám ten nápis," řekl po chvíli.

Landru na okamžik zápasil se svým úžasem. "Odkud?" zeptal se pak.

Tanor udělal obličej, jako by přesně věděl, jak to zní nepravděpodobně a jak Landru jeho odpověď přijme. A přesto pevným hlasem řekl jméno své schovanky. "Tera." "Tera...?"

Sydney

Zdálo se, že se město už docela vzpamatovalo z wondjinovské krize.

Byla polovina srpna.

Při přistání nevítala Lilith Edenovou a Duncana Luthera ani živá duše - jen zimní chlad a lehký déšť. Evropské vrcholné léto nechali po více než dvacetihodinovém letu za sebou.

Taxík (Duncan stále trval na tom, že chce sedět vepředu) je dovezl k nájemnímu domu, ve kterém bydlela Elisabeth Macbeth MacKinsayová.

Duncanovu narůstající zaraženost přičítala Lilith tomu, že má trému ze setkání s Beth. Snad se obával, že bude muset projít novým martýriem.

"Co když nebude doma?" zeptal se, když jeli výtahem nahoru.

Pokus zastihnout jí z letiště telefonem nevyšel. Také v redakci Sydney Morning Heraldu nikdo nedokázal říci, kde se reportérka právě zdržuje.

"Tak zase odejdeme a přijdeme ještě jednou," odpověděla Lilith. "Nemám už klíč."

Všiml si spodního tónu v jejím hlase.

A ona zase toho, jak zvedl obočí.

Problém se však vyřešil sám od sebe. Beth byla doma. A otevřela.

A zaklela.

"Ach, do prdele!"

Lilith jí nohou zabránila, aby jim dveře znovu přibouchla před nosem. Skoro se jí to i podařilo, neboť Lilithin pohled na vteřinu nechápavě ulpěl na obrazu, který se jejím očím nabízel na druhé straně prahu.

"Co to má znamenat?" zeptal se Duncan, který zatím znal účinky wondjinovského moru jen z doslechu.

"Přímo nás zbožňuje," zavrčela Lilith, než se jí podařilo otevřít dveře, do kterých se Beth marně opírala.

Také uvnitř nastal nějaký pohyb. Na protějším konci bytu se rozletěly dveře ložnice. Vyřítil se z nich nějaký muž ve slipech, kterého ani Lilith ani Duncan neznali, v ruce držel narychlo posbírané oblečení a připojil se k Bethinu nadávání.

"To nás při tom bude pořád někdo rušit, nebo co?!"

Vykřikl a odporoučel se.

Duncan, který vstoupil za Lilith, za ním zavřel dveře.

Beth vytřeštila oči, když zaznamenala Luthera. Stála tu, oblečena jen v narychlo nataženém župánku, její mezitím povyrostlé vlasy byly rozcuchané a neupravené a rukama a zády se opřela o zeď jako zvíře zahnané do kouta.

Nejen toto její chování - celý byt byl dokladem děsivé proměny. Dokazovalo to nejen proměnu Bethiny osobnosti, nýbrž také úplnou ztrátu vkusu.

Byt byl obrácen vzhůru nohama.

Žádný kus nábytku nestál na starém místě, mnohý zmizel úplně a byl nahrazen harampádím, které svým zbarvením a tvary trapně připomínalo dávno zašlé časy hippies. Převažující barvou byla černá. Mezi tím však řvaly děsivé skvrny křiklavé červené, zelené a žluté. Dokonce i tapety žhnuly šarlatově. Všechny pokojové květiny byly zavražděny, jak je někdo pokryl barvou ze spreje.

Chromovou barvou.

Lilith ani netoužila vědět, jak vypadá ložnice.

"Pokoušela jsem se ohlásit dopředu telefonem," řekla dotčeně. "Ale tys byla zřejmě příliš zaneprázdněná, než abys zvedala telefon..."

"Po tom ti je hovno!" Beth supěla, snad aby znovu získala nad sebou kontrolu, a bezmála uvedla do pohybu velikého trpaslíka s červenou čepičkou, volně zavěšeného v obývacím pokoji. Její pohled však nadále ulpíval na Duncanovi. Koutky úst se jí opovržlivě stáhly dolů. "Jak vidím, tak jsi tu mrtvolu našla a hned sis ji přivedla s sebou!"

Duncan sebou trhl. Samotnou Lilith zasáhlo, jak neomaleně o něm Beth mluví.

"Radost ze setkání nezná mezí, jak jsem předpokládala," řekla Lilith a o krok postoupila blíž směrem ke své (bývalé?) přítelkyni.

"Odkdy," Duncan si odkašlal, "jsi přehodila výhybku?"

Bylo nejasné, jestli i on chtěl Beth urazit, nebo byl prostě jen překvapen její mužskou návštěvou.

Lilith to už poznala. Před svým odjezdem.

"Sklapni, mršino!"

Neznělo to jen pohrdavě - nýbrž až děsivě zle.

"Klid, jen klid..." Lilith došla ještě blíž k ní. "Můžeme si o všem promluvit - až bude po tom."

"Po tom?" Za skly Bethiných brýlí se objevil bytostný strach. "To znamená, že ty jsi... vy jste...?"

Lilith přikývla. "Sama jsi přece poznala, že jsi nemocná. Prosilas mě, abych ti pomohla. Copak si už nevzpomínáš?"

Beth vymrštila pěst a udeřila do vzduchu - Lilith ještě včas stačila uskočit. "Zmiz! Vypadni! O nic jsem tě neprosila! Nejsi o nic živější než on...! Dělejte, vypadněte, nebo..."

"Nebo?"

Lilith každou chvíli čekala, že v jejích očích uvidí záblesk šílenství. Avšak zůstalo jen u strachu, že by někdo mohl její nynější stav, ve kterém se zřejmě cítila dobře, změnit.

Na nic jiného v tuto chvíli Lilith nemyslila.

Jen že najednou má Beth ráda jenom, nebo snad taky muže. A že Lilith a ostatní své bývalé přátele téměř nenávidí. A že tento byt se náhle proměnil z místa radosti ze života v příbytek majitele krematoria. To vše jsou doklady důkladného průplachu mozku krysím virem!

Stejně si však byla jista, že Beth se bude zdráhat přijmout její pomoc.

"Ona je - bláznivá!" vydechl Duncan, jenž se nehýbal od dveří, jako by si chtěl pro každý případ ponechat cestu k úniku.

"Sklapni tu svoji mrtvou držku!" vyjela na něho Beth stejně jedovatě.

Lilith poznala, že takto se nikam nedostanou. Vrhla se dopředu a chytila Beth za paže. Pevný stisk, ve kterém ji sevřela, ovšem nikterak reportérčinu bojovnost neoslabil.

"Pospěš si!" zavolala Lilith na Duncana. "Ten lék!"

Nacházel se v kapse Duncanovy bundy. Spolu s injekční stříkačkou na jedno použití. Obojí jim dal Stalheim s sebou.

V Bethiných očích se mihla panika. Křičela jako na rožni. Až nakonec Lilith neviděla žádnou jinou možnost, než jí vrazit pár facek.

"Sklapni, Beth!" vyštěkla. "Zmlkni, k čertu, a nech si pomoci!"

Slova do větru.

Beth se znovu rozječela. Lilith neviděla žádnou jinou možnost, než použít hypnózy. Postupovala přitom co možná nejopatrněji, aby nějak nepoškodila Bethino vědomí.

Pár vteřin nato Beth v Lilithině náručí ochabla.

"Teď ty," poručila poloviční upírka svému společníkovi.

"Prosím, ne..." Beth obrátila oči v sloup, jako by chtěla upadnout do bezvědomí. "Nezabíjejte mě. Já budu... já už budu... hodná... Prosím...!"

Dokonce i v tomto stavu ještě kvílela a třásla se.

Lilith ji pustila.

Rozhodně vzala injekci Duncanovi z ruky, natáhla sérum do stříkačky, poodstoupila od Beth a píchla si jehlu do vlastní ruky. Přitom mohli Beth i Duncan vidět, jak si část tekutiny sama vstříkla pod kůži.

A ještě temně dodala: "Spokojena? Nikdo tě nechce zabít! Kdyby to byl jed, sama bych na to umřela taky! Uklidni se už konečně!"

Sama ovšem nevěděla, jestli je to pravda. Vůbec si nemohla být jista, jestli ten lék nějak neublíží právě jí...

"Zbláznila ses?"

To byl Duncan. Čekal, avšak odpovědi se nedočkal. Lilith znovu naplnila stříkačku a přiblížila se k Beth.

"Oukej?"

Jen vyděšený pohled. Panika, dokonce i v hypnóze, pak - přikývnutí. Bázlivé a zdaleka ještě ne přesvědčené.

Lilith nehledala dlouho vhodné místo na kůži. Pár vteřin po bodnutí injekce se ukázalo, že ona a Beth reagovaly na sérum naprosto rozdílně:

Beth okamžitě zavřela oči, krátce vzdychla - a pak se svezla po stěně k zemi jako boxer sražený k. o.

V okamžiku - jak se dalo pozorovat z jejího oddechování - usnula.

Indie

Shromaždiště klanu se nacházelo na břehu Gangy. Vě zlaté mešitě, jejíž brána přitahovala lidi a vyzývala je, aby se odvážili překročit práh této odsvěcené svatyně, neuvedené v žádném průvodci.

Mešita byla místem meditace a návratu. Návštěvníci byli přivítáni velmi úslužně a nakonec ji mohli bez problémů opustit.

Avšak přišli znovu. Každý pociťoval puzení, navštívit tuto stavbu s kopulí ještě jednou - a nikdy ji už neopustit.

Konaly se tu hlučné slavnosti při krvi zvědavců. Tanorův klan uvítal každé zpestření jídelníčku.

Pod mešitou - v podzemí - pak sídlo klanu, ostatně jako i jinde, pokračovalo.

Landru zde poprvé pobýval v třináctém století, když bylo Delhi hlavním městem nějaké islámské říše. Od té doby se tu mnohé (všechno!) změnilo. Tanor tenkrát ještě nevlád místnímu klanu. Ještě se nenarodil.

"Jak dlouho se zdržíš?" vyptával se Tanor cestou dolů.

"Právě tak dlouho, jak bude třeba, abys mě poučil, jak zacházet s tím oživeným."

"To nebude trvat dlouho."

"Pak se ani dlouho nezdržím."

Landru reagoval stále ještě velice chladně. Cítil změnu, která se udála s Tanorem od jejich posledního setkání. Co je to s ním? Lituje snad už, že se podřídil Landruovým zájmům?

Landru udělal odmítavé gesto, jež však náčelníku klanu zůstalo skryto. Požádal jej, aby ho co nejkratší cestou dovedl k Teře. Na vlastní oči se chtěl přesvědčit, že všechny ty nestvůrnosti, které o ní Tanor vykládal, jsou pravda.

Cestou nepotkali nikoho z dětí Kalichu. Podzemní chodby byly jako po vymření. Většina upírů byla zaměstnána v molochu šestimilionového města, které dokonce i pro ně bylo nezvladatelné.

Kolik z našeho plemene ještě zůstalo? pomyslel si Landru, když se zastavili před jedněmi dveřmi. Kolik dětí Kalichu na celém světě - služebníky nepočítaje?

Odpověď si ušetřil. Ani neznal přesný počet, jenž dnes už byl takřka katastrofální.

Liliový kalich musí být znovu objeven!

A brzy!

Není jiné řešení.

A já tu marním čas nicotnostmi...

Věděl, že přehání. Nikdy se nezabýval nicotnostmi. Ani vteřinu.

Čas, pomyslil si vzápětí pobaveně i otřesen tím, jak málo on, navzdory své extrémní dlouhověkosti, zjistil o podstatě toho, co se nazývá čas.

"Doufáš, že tě ta Lilith přivede na stopu, kde se nachází Kalich?" zeptal se Tanor, s nímž Landru častokrát hovořil o problematice této ztráty.

Landru mlčel. Neměl chuť uhýbat od tématu. Ukázal na dveře. "Je tam?"

Tanor přikývl.

"Chci s ní mluvit o samotě."

Tanor zaváhal. Pak znovu přikývl. "Počkám tady venku."

Landru se pokusil využít magického čichu, než vstoupil do místnosti, v níž bydlela Tanorova "chráněnka".

Nepodařilo se mu to.

Z druhé strany prahu se proti němu tyčila nepřekonatelná bariéra. Už to samo o sobě bylo pozoruhodné.

Ještě jednou se obrátil k Tanorovi. Avšak vzápětí potlačil nutkání k otázce, jak se to ve skutečnosti má s Terou. Tanor by to mohl pochopit jako přiznání slabosti. A slabost si vůči němu nesmí Landru dovolit. Je pozorován jako nikdo jiný a měřen podle svých skutků. Oni netuší, co je zač. Jaký nejvyšší úřad zastává.

Nikdo nemá tušení. Patří k břemeni úřadu, že se nikomu nesmí dát poznat.

Nikomu.

Stejně tak nikdo nic netuší o prokletí, jež na něm spočívá už déle než dvě a půl staletí.

Otevřel.

Vstoupil dovnitř.

Zavřel dveře.

"Konečně!" vzdychl jakýsi hlas, který mu konečně dal definitivně najevo, že Tanor je vtipálek a tajnůstkář skutečně velkého formátu.

Avšak v tuto chvíli Landruovi pro to jaksi chyběl smysl.

"Ty?!"

Sydney

"Kdo jste?"

Lilith se na něj zahleděla. Seděla za psacím stolem muže, jenž právě vstoupil do své kanceláře. Lilith sama se dovnitř dostala s laskavou pomocí jedné půvabné sestřičky. Když přišla na kliniku, muž, kterého jí Stalheim doporučil, nebyl přítomen. Avšak bylo jí řečeno, že musí dorazit každým okamžikem.

A nyní byl tu.

"Doktor Hemsfield," jak stálo na štítku na jeho běloskvoucím plášti, měl sympatický obličej s plnovousem. Nyní se znovu zeptal: "Kdo jste?" Rukou udělal mírně nepřítomný posunek, jako by si musel srovnat myšlenky, kterými se mořil cestou sem a dokázal se vrátit do reálného času. "Ať už jste kdokoli, sedíte na nesprávné straně stolu. Na té správné by lépe vynikly vaše pěkné nohy..."

Lilith vstala. Ještě v průběhu tohoto pohybu ocenil symbiont kompliment a vyhrnul se skoro až k zadku.

Aby doktor Hemsfield viděl nohy v plné délce.

Lilith si nejprve vyzkoušela, jestli bude přístupný její sugesci. Avšak reagoval na její přání, aby na ni hleděl poněkud

laskavěji, nanejvýš pozitivně.

"Co je to?" zeptal se s pohledem na láhev na stole.

"Posílá mě Stalheim," řekla. "Copak vám netelefonoval?"

V lékařově tváři se objevil náhle zvláštní výraz. "To jste vy? Ano, jistě, mluvil o někom, kdo mi osobně donese přípravek proti proměně osobnosti, jíž trpí mí pacienti... Promiňte, nenapadlo mě, že byste to mohla být vy. Na druhé straně je mi moc líto, že vaše snaha byla zbytečná..."

Baf!

A bylo to. To byla právě ta věta, na kterou něco v ní celou tu dobu nedůvěřivě čekalo. Od chvíle, kdy jí Stalheim dal sérum, počítala s tím, že v tom bude nějaké čertovo kopýtko.

"Co - to znamená?" zeptala se se staženým hrdlem.

Hemsfield bezpochyby zaznamenal její zděšení. Učinil uklidňující gesto. "Ne to, na co teď zrovna myslíte... Snad jsem se vyjádřil poněkud neobratně. Není důvod k žádné trudnomyslnosti. Je to prostě tak, že už to sérum nepotřebuji. Už jsem doktoru Stalheimovi poděkoval. Možná budeme ten přípravek potřebovat zase někdy v budoucnu. V tuto chvíli to však vypadá tak, že se problém vyřešil sám od sebe."

Lilith zírala nejprve na Hemsfielda, pak na nádobku - a znovu na lékaře. "Sám od sebe?"

"Začalo to včera," řekl. "Docházejí stále nové zprávy z rodin, s nimiž jsme od událostí toho záhadného moru v kontaktu. Z rodin, ve kterých žijí pacienti s proměnou osobnosti."

"Jaké zprávy?" zeptala se Lilith. Z Hemsfieldova tónu soudila, že jde o zprávy dobré. Přesto se jí hrdlo stáhlo v úporně škrtícím pocitu.

"Ze jsou už zase v pořádku! Psychické následky nemoci, přenášené krysami, byly zcela zjevně jen krátkodobé. Buďto je odstranil samotný imunitní systém těla, anebo ‚čas rozpadu' původce trvá u všech pozorovaných sotva dva týdny!"

"To chcete říci, že všichni lidé, které jste ošetřoval, jsou už zase zdraví - i psychicky? Bez jakéhokoli zásahu?"

Doktor Hemsfield souhlasně přikývl. "Všichni ještě ne," připustil. "Uzdravování postupuje v pořadí, jak byli infikováni. Než budou všichni pacienti v pořádku, bude to trvat ještě pár dní. Poslední mně známá oběť kousnutí krysy přijde tedy na řadu až za tři dny."

Lilith naslouchala mlčky. Tváří v tvář tomuto sdělení se jí nedostávalo slov.

Hemsfield si její mlčení vyložil špatně. "Vlastně byste měla být taky ráda," pokračoval. "Použít Stalheimovo sérum by bylo každopádně spojeno s jistým rizikem. Je totiž - co se týče nasazení - dosud absolutně nevyzkoušené."

"Ujistil mě..."

Hemsfield ji s úsměvem přerušil. "Těšte se spolu s námi, že i bez jakéhokoli rizika dochází k úplnému uzdravení."

"Jsou skutečně všichni zdraví?"

"Jak jsem už řekl, někteří ještě zbývají. Ale dosud nemůže být o postupujícím uzdravování žádných pochybností. Poslední hlášení jsem dostal před třemi hodinami."

Lilith se obrátila a šla ke dveřím.

"Prosím vás," pokusil se ji Hemsfield zastavit. "Nemusíte to hned zase vyhazovat. Přece můžeme..."

Lilith opustila kliniku a bez prodlení se vrátila zpět tam, kde zůstal Duncan, aby dohlížel na Beth, dokud bude trvat Stalheimem předpovězený léčebný spánek.

U pokusných zvířat to bylo několik hodin.

Lilithin neklid byl vystřídán holou hrůzou.

Použít Stalheimovo sérum by bylo vždycky spojené s jistým rizikem...

Hemsfieldova slova jí nechtěla jít z hlavy.

Ani on, ani Stalheim nevěděli nic o Beth. Až do poslední chvíle nechala Lilith seroloģa v nejistotě, proč se za ním vydala kvůli léku proti následkům sydneyského moru.

Beth byla poslední, kdo byl krysami infikován. Ona a fotograf Moskowitz.

A nyní to vypadá, že by se i bez použití nově vyvinutého séra za několik dní uzdravili...

Nic nebylo platné, že si Lilith pokoušela namluvit, že sérum představuje jen ještě větší jistotu, že se její přítelkyně uzdraví.

Zvuky zápasu z Bethina bytu jí jen o něco později potvrdily, že ještě zdaleko není všechno znovu v pořádku...

Delhi

Vyšla ze stínu, který pro Landrua stejně neměl žádný význam.

Byla pastvou pro oči.

Jeho oči se s radostí pásly na tomto chlapecky útlém těle s ňadry velkými jako jablka a mile tvarovaným zadkem. Vlasy barvy henny svým účesem připomínaly páže. Rty jí zářily rudě. Smyslně přitažlivě. Její oči se podobaly tajným průchodům do cizího kosmu, jaké se otvírají jen několika málo vyvoleným.

"Ano, já!" zasmála se vlkodlačice. "Zklamán?"

Mezi dvěma úplňky nic nepřipomínalo její skutečné bytí.

Landru pevným krokem došel až k ní. Svým osobitým způsobem ji začal líbat. Olizoval a škádlil její hrdlo.

"To si odpyká!" zavrčel nakonec. "Takhle mě tahat za nos!"

Nona ho mírně od sebe odstrčila. "Byl to můj nápad. Vlastně tudy jenom projíždím. Byla bych už dávno pryč, kdyby mi Tanor neřekl, že jsi právě na cestě sem."

Landrua rázem přešla všechna žádostivost. "Projíždíš?" opakoval.

Několika větami mu vylíčila, co se přihodilo v oáze. "Takže ta laskavost, o kterou jsi žádal," uzavřela své vyprávění, "nebyla zmarněna. Nakonec přece jen vše proběhlo přesně tak, jak sis přál."

"El Nabhal je mrtev?" ujistil se ještě jednou.

Nona přikývla. A lehce ji zamrazilo.

"A tys ho zabila...?"

"Přestaň se rýpat v mých ranách!" vydechla. "Přišla jsem proto, abych ti sdělila výsledky svého pozorování, jež považuji za důležité. Vykládala jsem to už Tanorovi, než mi řekl, že jsi na cestě sem."

Landru na ni hleděl bez jediného slova.

Zdála se mu ještě hezčí a žádostivější než kdykoli předtím. Bezděky znovu zatoužil laskat a lízat její pružný krk. Vnitřně však byla až příliš otřesená, než aby i ona na to měla náladu.

"Duncan Luther byl... odveden?"

"Ano."

"A co jsi ještě pozorovala?"

Zaťala mu prsty do ramen. Ale nepřiblížila se ani o centimetr. "Půjčila jsem si od El Nabhala jeden šátek. Byla jsem zvědavá. Chtěla jsem se o tom muži, kterého jsi nám svěřil, aby byl u nás nalezen, dozvědět víc."

"No a? Dozvěděla ses?"

"Drželi jsme ho uspaného. To bylo nejjednodušší. Šátek zviditelnil jeho sny."

"Sny?"

"Co tě na tom udivuje?"

Nevěděl jsem, že mrtví mají sny, pomyslel si. Ale řekl: "Nic. Dál! Co to bylo za sny?"

Všechno mu podrobně vylíčila. I Nona měla vynikající paměť. A když také ona přesně ocitovala "krysí nápis", poznal Landru, odkud znal Tanor obsah tohoto varování, vytvořeného v sydneyské kanalizaci.

Současně to byl pro Landrua konečný důkaz, že je to Luther, jenž za tím vším vězí a že se tedy něco na jeho znovuoživení muselo pokazit.

Jaké síly to měly na svědomí?

"Ten pes Tanor říkal, že má všechno pod kontrolou!" zaklel Landru. "Já ho naučím, aby mě příště už nikdy nevodil za nos!"

Nona zavrtěla hlavou.

To ho rozzlobilo ještě víc.

"Co je?"

Než však odpověděla, otevřely se dveře z dosud nepozorované vedlejší místnosti. Landruovým hlasem explodoval barbarský vztek nad tím, že se mu Tanor opět odvažuje přijít na oči v té ohavné podobě. Vrhl se k němu a jen v poslední chvíli se Noně podařilo jej zadržet, aby zdánlivé "upírce" neublížil.

Tera zděšeně ječela.

A jen Nonino "Přestaň!" ji přehlušilo.

Landru se stěží ovládl. Nebyl naložen ani na ten nejnevinnější žertík. "Proč?"

"Protože se neumí bránit! Podívej se, co dělala, než jsem sem dorazila já!"

"Ona? To není žádná ona! To je..."

Dveře za Landruovými zády se rovněž otevřely. Vstoupil Tanor.

Sydney

Nejsem kreatura, myslel si Duncan Luther malátně. Nebe je mi svědkem: nejsem...

"Ty mizerný bastarde!"

Prudce rozevřel oči.

Nad ním stála Beth - Beth, kterou Lilith uložila do postele.

Tam by taky ještě měla být. A konečně po svém probuzení měla být o něco milejší.

A přece stála najednou zde. A milá byla asi jako muréna, když se vyplíží ze své díry v korálovém útesu, aby zakousla nic netušící oběť...

Nůž!

Bodla!

Duncan na gauči právě jen stačil pomyslet na to, aby se vrhl stranou.

Čepel minula jeho hruď, avšak zabodla se hluboko do jeho paže.

S řevem ji odhodil zpět. Bolest ho zalila jako vařící voda.

...nejsem kreatura. Jsem...

Uviděl v Bethiných očích zklamání. Pak se mu však podařilo chytit ji za zápěstí a pevně sevřít.

"Okamžitě toho nech!" řval. "Vzpamatuj se!"

Vrazila hlavou přímo do jeho zranění - a opět se celé Duncanovo tělo otřáslo temnou explozí. Trhnutím jí zkroutil ruku za záda, a když jí nůž vypadl z ruky, odmrštil ji daleko od sebe.

Zakopla o křeslo a spadla na zem. Avšak okamžitě znovu vyskočila na nohy jako kočka. Když pak na něho chtěla znovu zaútočit, náhle se objevil v její tváři úžas. "Ty - krvácíš!"

"A cos myslela?" Nyní se i jemu podařilo dostat na nohy a sklonil se pro nůž. Teplá krev mu vytékala z rány a kapala na koberec.

Ve stejném okamžiku se dveře bytu otevřely.

Lilith vstoupila dovnitř a okamžitě pochopila situaci. Tvář měla jakoby rozpolcenou na dvě části. Rychle vběhla dovnitř a postavila se mezi Beth a Duncana.

"Přestaňte!"

Beth zavrtěla hlavou. "Musela bys mě zotročit, aby se ti to podařilo! Nepřestanu - už nikdy! Chápeš vůbec, co jsi se mnou provedla? Jak má normální člověk zacházet s nočními můrami, jako jste vy dva? Zmizte - oba! Zmizte konečně z mého života, jenž patří mně a nikomu jinému! Jestli mě to, cos mi předtím píchla, mělo uzdravit, pak pěkně děkuji. Ale už předtím jsem byla plně při sobě - a jsem pořád. Tak už konečně akceptuj, že nechci a nemohu žít s takovými zrůdami, jako jste vy dva. Po Coddovi jsi ke mně přitáhla už druhou oživlou mrtvolu. To stačí! Vypadněte! Nechte mě na pokoji!"

"Nějak nevidím přesvědčivé účinky toho séra," řekl Duncan.

"K čertu s tebou!" vzdychla Lilith. "K čertu s vámi všemi!"

Delhi

Stěny komory, která každým detailem zrcadlila šílenství své obyvatelky, zdobila graffiti z lidské krve.

Celkový dojem byl něco mezi hrnčířskou dílnou a alchymistickou kuchyní. Na masivním stole stála velká otevřená káď, v níž se něco vlhce třpytilo. Landru si bezděky vzpomněl na svého dávného učitele.

Ropucha Země, pomyslel si zaraženě.

Existuje spousta jmen pro tuto páchnoucí substanci, s níž Hermes kdysi experimentoval a kterou nazýval terra foliata - "listí Země".

Avšak při bližším pohledu na to, co z toho Tera dělala, jakákoli podoba zmizela. Podlaha napravo i nalevo od stolu byla výstavištěm jejích "kreací". Nepříliš povedené figurky, připomínající malé hlodavce, tam tvořily "nápis", o kterém právě mluvil Landru s Tanorem a Nonou.

Landru zalapal po dechu a podíval se tam, kam Nona ukazovala rukou.

LANDRU - POZOR, INDIE!

CHRAŇ SE PŘEDE MNOU.

ONI MĚ PŘINUTILI ZRADIT.

JÁ JSEM MRTEV. ALE NENACHÁZÍM KLID.

DUNCAN.

"Je to stejné," zakňourala vlkodlačice. "Stejné jako to sdělení, které jsem se dozvěděla z Nabhalova snového šátku - a stejné jako to, co jsi vykládal o Sydney!"

Tanor souhlasně přikývl a s pohledem na stěny postříkané krví, vyprskl: "Takto plýtvá s dobrou krví, kterou jí denně nosíme! Všechno, co jsem ti o Teře říkal, je pravda."

"Dává přednost krvi mrtvých?"

"Ano."

"Proč jste ji už dávno neodstranili?"

"Kodex..."

Landruovo zařvání Tanora na místě umlčelo.

Ta, o které mluvili, stála mezi nimi a třásla se po celém těle. Její tělo bylo urážkou pro zrak. Pro každý život - ať už nemrtvý nebo smrtelný.

Landru ji chytil za límec jejího oděvu, skládajícího se z peří nesčetných ptáků, a zatřásl jí tak prudce, až z ní peří létalo na všechny strany. "Tak ty bys chtěla být ptákem? Já ti dám křídla a pošlu tě hned do pekla! Kdy jsi to psala - a proč?"

Kvílela. Skřehotala. Ani jediné rozumné slovo jí nepřešlo přes rty, jen desítky zobáků, které měla Tera přišity nití kolem úst, chřestily.

"Pták," opakovala kvílivě. "Hledám vzácného ptáka smrti. Jsem umělkyně. Pomůžeš mi?"

"Už jsem se jí ptal," vmísil se do hovoru Tanor a současně se schoulil pod úderem Landruova magického biče. Landru neměl náladu nechat se někým přerušovat. "Začalo to krátce poté, co odčerpala a vypila krev z mrtvoly, která..."

"Z Lutherovy mrtvoly?" Výraz počínajícího pochopení se objevil kolem jeho perfidních úst, z nichž jako dva trny vystoupily dva upíří zuby.

Tanor stísněně přikývl. Landruova magie na něho doléhala, jako by jej skutečně chtěla rozmačkat.

Tera kvílela. Také ona cítila zlo, které se stahovalo už i nad ní.

"Jak se to mohlo stát?" zeptal se Landru. Jeho hlas zněl velice nepřirozeně. Kdo ho znal, věděl, že tento tón je horší než záchvat zuřivosti.

"Krátký okamžik nepozornosti."

Landru se zaťatými pěstmi přikývl.

Náhle Teřino kvílení prudce zmlklo. Nona zasténala. Tanor vytřeštil oči. Teřin obličej bez jediného peříčka byl neviditelnou rukou obrácen čelem vzad.

"Jak ses mohl opovážit?"

"Krátký okamžik nepozornosti," odpověděl Landru. "Ten pod námi zůstává, že?"

Netrpělivě, o jedno poznání bohatší, zatleskal. "Jestli ti na tom tak záleží, zkusíme oživit i ji, příteli Tanoře. Ale pospěš si, než se rozpadne! Kromě toho od tebe očekávám, že mě co nejdříve naučíš zacházet s tím Golemem, kterého jsi pro mě

vyrobil."
"Není to Golem. Není vyroben..." Tanorův pohled sklouzl k materiálu, který používala Tera, "...z hlíny. Maso zůstalo masem, krev krví. Jen..."
"Uvidíme," přerušil ho Landru hrubě.

Sydney
Měla toho plné zuby.
Plné zuby!
"Kam půjdeme?" zeptal se.
"Co bys navrhoval, umrlče?"
Stiskl rty.
Lilith věděla, že zašla příliš daleko. Věděla, že Duncan má jistě bolesti. Obvaz na jeho ráně byl víc než jen nouzový. Avšak nedokázala se mu omluvit. Stejně jako jej nedokázala tenkrát v El Nabhalově oáze sevřít v náručí, nezmohla se ani na prosté slůvko "promiň".
Také jí bylo mizerně.
Pořád.
Zastavila se před jednou telefonní budkou. "Najdi si nějakého lékaře poblíž," vyzvala Duncana. "Rychle, dělej!"
Zmizel v budce. Viděla, jak zdravou rukou vytáčí číslo.
Myšlenkami byla u Beth.
Neuzdravila se. Sérum ze Stalheimovy laboratoře selhalo. Bude teď muset čekat, až se virus v Bethině krvi rozpadne sám od sebe. To by mohlo, pokud měl Hemsfield pravdu, být nejpozději do tří dnů.
Anebo?
Pořád se nemohla zbavit nepříjemného pocitu, že se podáním séra dopustila neodčinitelné chyby.
Duncan se vrátil. Řekl adresu o dvě ulice dál. Po deseti minutách se zastavili před soukromou ordinací všeobecného lékaře. Večer už značně pokročil. Ordinace byla zavřená, avšak když dostatečně otravně mačkali zvonek, nakonec otevřel nějaký obstarožní muž. Lilith mu přikázala, aby Duncanovi ošetřil zranění.
Za Čtvrt hodiny stáli opět na ulici. Hluboká řezná rána se musela sešít.
"Špatně se hojící svalstvo," zamumlal lékař.
Lilith se zdržela jakéhokoli komentáře.
"Kam teď?" zeptal se Duncan, když ho seznámila s Hemsf ieldovou teorií. "Zpátky k Beth, aby si mohla vyzkoušet ostří všech svých kuchyňských nožů?"
"Na to je příliš brzy."
"Tak co?"
Její odpověď jej bezděky přiměla ke krátké modlitbě, při které sebou Lilith nespokojeně trhla. Avšak největší Šok je čekal teprve v Paddington Street.
Byla už tma, když dorazili na totálně změněný pozemek číslo 333 - místo Lilithina dospívám.

Beth zvedla nůž, se kterým se pokusila zabít toho mrtvého (nebyla stavu si ani uvědomit absurdnost této slovní hříčky).
Byla to tatáž dýka, kterou dostala od Landrua, aby si s její pomocí držela od těla upíry při přepadení v bytě Paula Kravetze. Doufala, že co platilo na upíry, jí pomůže i proti probuzenému mrtvému.
Její myšlenky se stále vracely k Landruovi.
Seymor nemohl být plnohodnotnou náhradou, jakkoli se snažil.
Její tělo se takřka křečovitě sevřelo očekáváním Landruova návratu. Přešla do koupelny a spláchla z čepele hnusnou krev. Ta s chrochtáním zmizela ve výlevce.
Přála bych si být unesena odtud. Pryč. Já už nemohu, slyšela v sobě šeptat utýraný hlásek.
"Blbost!" Beth rozhodně otočila kohoutkem.
A utáhla nejen vodu, nýbrž i svůj vnitřní hlas - předzvěst lepších dní.

Zde se staví dvanáctipatrový obytný a obchodní dům.
Zájemci, hlaste se u:
Salem Enterprises, tel. 235 1666.
Lilith jako očarovaná zůstala hledět na osvětlenou desku, připevněnou mezi dvěma fošnami - přibližně ve výši bývalé brány, která zmizela spolu se zdí.
Klíčovým slovem tu bylo "zmizela".
Po domě a vegetaci byla nyní pryč i zeď a spolu s ní i poslední hmotná vzpomínka na to, jak to tu kdysi vypadalo.
Ale stalo se víc než jen to.
Na místě bývalé zahrady soumraku se nyní zvedalo něco jiného. Něco děsivě banálního!

Při tom pohledu se Lilith stáhlo srdce.

"Salem Enterprises," zamumlal Duncan, jenž byl sice taky zaražen, ale ani zdaleka to nepociťoval jako ztrátu. Navíc ještě nahlížel celou záležitost nesprávnými brýlemi, jak d okazovala jeho další slova: "Tos mi chtěla ukázat tohle?"

Cestou večerním městem skoro vůbec nepromluvili. Mírně mžilo. Vítr přinášel od moře slané aroma.

Zavrtěla hlavou a řekla: "Ne. O tomhle jsem nevěděla ani já."

Zřejmě se domníval, že tato kolosální stavba byla započata už před Lilithinou cestou do Evropy a že tedy o ní ví.

Snad o tom něco věděla Beth.

Avšak Beth mlčela...

"Je to pravda?" Popošla o krok blíž ke stavbě. Všude vládl klid. Až do rána.

Hrubá stavba byla už vyzdvižena až do čtvrtého patra. Pokud se však dalo věřit propagační tabuli, pak by mělo přibýt ještě osm poschodí.

Dvanáctipatrová budova v tomto okolí...

Už to samotné bylo proti normálnosti. Paddington je přece čtvrť se starobylými ctihodnými domy ve viktoriánském slohu. Žádný rozumný městský plánovač, ba dokonce ani žádný docela zblblý anebo zkorumpovaný úředník stavebního dohledu by si nemohl dovolit připustit, aby se tady realizoval takový šílený vtip!

A přece se tak stalo.

Přesto zhanobily jeřáby, bagry, hromady kamení, písku a dalších materiálů tuto část ulice, která před několika měsíci byla dějištěm záhadných událostí - a vlastně jím byla dosud.

"Kdo - mohl něco takového dovolit?" zeptal se Duncan.

"Oni," odpověděla Lilith mnohoznačně.

V podstatě přicházela v úvahu dvě vysvětlení: buď se upíři rozhodli zatlouci do rakve poslední hřebíčky a tak smazat každou připomínku tohoto místa, na kterém si vylomili nejeden špičák, nebo je za to zodpovědná "ona". Síla, která zde dřímala stejně dlouho jako Lilith. Která určila Lilith její "poslání" - stejně jako předtím její matce Creanně.

"Co máš v úmyslu?" zeptal se Duncan. Hlas se mu zachvěl trochu víc.

Lilith se nazastavila. Staveniště víceméně nebylo zajištěno, jak nařizují předpisy. Všude bylo vidět díry, umožňující vstup "nepovolaným".

"Zaklepat na dveře," odpověděla a pokoušela se udržet si v hlase klid, jakkoli měla pocit, že opouští nejen ulici, nýbrž vůbec pevnou půdu pod nohama, ba že se pohybuje po tenkém ledě, který se pod ní může každou chvíli prolomit. "Třeba bude někdo doma."

Docela nahoře, na dosavadním "vrcholku" této obskurní stavby, se náhle vznesl - patrně vyrušen Lilithiným hlasem - havran a několikerým máchnutím křídel prchl do noci.

Lilith za ním závistivě hleděla. Také ona by si přála uprchnout. Ale utéci jednou provždy před vším, co ji trýznilo, před vším, čím se cítila být využívána, se na této malé planetě nedá.

Také zde, jako v bývalém domě atrap chyběla okna a dveře. Ovšem jen proto, že nebyly dosud zasazeny. Holými dírami foukal ostřejší vítr než venku.

"Bylo by mi milejší, kdybys tu na mě počkal, než se rozhlédnu," řekla Lilith.

"Mně taky," přikývl Duncan. "Alespoň co se týče toho rozhlédnutí. Jsem totiž - na rozdíl od tebe - v té tmě slepý jak krtek!" Zastrčil si ruce do kapes a našpulil rty k hvízdnutí, které se však neozvalo. "Pospěš si."

Přikývla - a zmizela v nejbližší díře. Když měla konečně dostatečný odstup od Duncana, zhluboka se nadechla, vydechla, aniž by však pocítila vytoužený pocit úlevy.

Duncan už dávno nikterak nesouvisel s její stísněností. Příčinou byla tato budova!

Nezabírala jen plochu bývalého domu, nýbrž veškerý pozemek. Zahradě zřejmě nepřikládali "domácí páni" žádnou váhu.

Po Coddově nesmyslné smrti na půdě tohoto pozemku si Lilith přísahala, že už sem nikdy nevstoupí. Nyní tuto přísahu porušila, což byl také důsledek její stále zoufalejší situace.

Navzdory odcizujícím průvodním okolnostem přece jen znovu doufala, že se jí konečně podaří zase navázat konstruktivní kontakt s Jeff em Warnerem, který někde tady musí existovat.

Nebo už i on je jenom minulostí?

Není snad objevení této budovy dostatečně jednoznačným dokladem toho, že ta síla, která Lilith ochraňovala skoro celé století, nyní už nadobro zmizela?

Musela to zjistit.

Nemohla složit ruce v klín a čekat, až bude Beth zase normální. Nebo až se tajemství Duncanova zmrtvýchvstání vysvětlí samo od sebe.

Sklep, pomyslila si. Musím se dostat co nejblíž tomu bodu, kde jsem už jednou dostala odpovědi!

Budova byla podsklepena. Celkem snadno objevila Lilith cestu k nejbližšímu schodišti. Podrážky imitace bot, vytvořených z látky symbiontu, vydávaly rozléhající se zvuky kroků. Jinak tu bylo, kromě svištění větru, naprosté ticho. Z okolní čtvrti sem nedoléhaly vůbec žádné zvuky. Jen tu a tam hluk motoru nějakého projíždějícího auta. Nic víc.

Přesto si Lilith byla jistá, že Duncanovi bude čas dlouhý. Vlastně ještě dřív, než vyrazila na obhlídku, toužil, aby se vrátila.

Jaký to byl podivný vztah.

Proti přírodě, hučelo jí ve spáncích. Stejně jako ty.

Neztrácela dál čas a ani neměla čas zabývat se podrobněji členěním a současným smyslem a účelem zdejších prostor. Spěchala ke schodišti, vedle kterého se rozvírala otevřená šachta, zřejmě připravená pro budoucí výtah, když...

Najednou se jí udělalo špatně.

Opravdu špatně.

Přidržela se holé zdi a pokoušela se překonat závrať, která se jí náhle vplížila mezi mozkové závity. Bylo jí, jako by jí někdo sevřel hlavu a začal utahovat šroub.

Vyběhla zpět těch několik schodů, které dosud překonala.

Tlak okamžitě pominul. Nevolnost však byla úpornější.

NECHCE TO, ABYCH TAM ŠLA.

Zatraceně, rozhodně neměla v úmyslu čekat na pozvání!

Znovu vykročila na schodiště. A opět se stáhla smyčka kolem její hlavy. Krok za krokem víc.

Ani nevěděla jak, ale nakonec se do sklepa dostala. Zbytky světla by zde lidské oko vnímalo jako absolutní tmu.

"Warnere?"

V Lilithině hlase se přesně zrcadlilo její rozpoložení. Nevolnost byla provázena pochopitelným pocitem slabosti, jaký Lilith pociťovala naposledy v kostele. Tenkrát, když byla na útěku před Horovým klanem. Křesťanské symboly odnímaly stejným způsobem sílu z jejích končetin a mozku.

Ale tohle přece - není - posvátné - místo!

Kdyby za celým projektem této stavby vězeli upíři, pak by to nedávalo žádný smysl - a pokud za tím vězí ona druhá, pak teprve ne!

Nikdy se to nedozvím, pomyslela si Lilith, protože tu už nevydržím ani minutu!

Chodba, kterou se pohybovala, byla příliš dlouhá, než aby mohla zjistila, kam vede.

Klopýtala nazpět ke schodišti, avšak v okamžiku, kdy kladla nohu na první schod, tento se proměnil.

Havran přistál Herakovi na rameni. Horovi, opravil se nový náčelník upírského klanu v duchu. Můj respekt k našemu zakladateli nezná hranic.

Byl cynik.

Ještě nezískal žádné vlastní zásluhy. S příchodem tohoto ptáka se to ale změní.

Cynismus Hory II. vyvrcholil v převrácení lidského zvyku, podle kterého byl ve středověku posel špatných zpráv popraven.

Rozšířil tento zvyk také na toho, kdo přinášel dobré zprávy. Středověk sem, středověk tam. Samou vděčností ukousl havranovi hlavu, vyplivl ji, krátce nasál a škubající se zbytek těla zahodil.

Vzápětí vydal dávno připravované rozkazy. Žádný upír - ani on ne - neopouštěl úkryt. Časy, kdy páni táhli do boje proti osudu, ztělesněnému pekelně krásnou ženou, byly tytam. Nový náčelník klanu nebyl ochoten obětovat ani jediného dalšího upírá. Další decimace by měla následky přímo fatální.

Hora II. si gratuloval ke svému nápadu preparovat základy výškového domu, stavěného na popud jeho a starosty Weinberga. Veškerý beton sklepních prostor byl zarnísen svěcenou vodou.

Ten projekt je takříkajíc požehnán církví, pomyslel si Hora II. pobaveně a byl pevně přesvědčen, že současně vytvořil i účinnou hráz proti těm silám, které snad ještě stále přebývají na pozemku číslo 333 Paddington Street.

Vše, co zbývá v následujících hodinách učinit, je čekat.

Na dobré nebo špatné zprávy.

Popravy potěší vždycky.

Beton zaskřípal.

Lilith odtáhla nohu zpět, když se objevila tvář plná utrpení. Nejspodnější schod se náhle zvrásnil, počal se prohýbat a vracet se zpět do kašovité podoby. Jen doprovodné ošklivé zvuky prozrazovaly, že zůstal i nadále tvrdý jako kámen. Ze se jím prodírá zespodu jakási vnitřní síla a tvaruje se, dokud se neutvořilo něco, co vzdáleně připomínalo rysy lidského obličeje.

"Warnere..."

To jméno již sklouzlo Lilith ze rtů podruhé - tentokrát jako výraz vlastního úžasu - a vlastní bolesti.

Viděla, jak tvář trpí. A sama trpěla.

Jaké síly tu řádí? Co ji to zalévá ohněm, který ji divže nepřipraví o rozum?

Lilith netrpělivě vyčkávala, podaří-li se Warnerovi v tomto stavu zhmotnit se, nebo ne. Nemohla nic dělat. Nijak pomoci.

ANI SE TU DÉLE ZDRŽOVAT!

Půda jí hořela pod nohama. Vzduch byl v jednom plameni. Neprůhledný. Doslova vřel.

Na okamžik se vrátilo ochromující ticho. Kamenná tvář, obklopená zářící aurou, vypadala uvolněně - jako by si nejprve potřebovala odpočinout po vynaloženém úsilí. Potom se počaly rty pohybovat - a skřípění se ozvalo znovu. Avšak do tohoto skřípění se mísilo ještě něco jiného. Slova, která pronikala do Lilithina mozku s řezavou bolestí.

"...zmiz... velké nebezpečí... nestabilní... příliš brzy... skryj se v domě služebníka... počkej tam... dají zprávu..."

"Ne!" Lilith si přitiskla pěsti ke spánkům. "Co se tu děje? Co má znamenat tato budova? Kdo ji nechal postavit?"

"...upíři... jdi... nebezpečí..."

Skřípění ustalo.

Aura pohasla.

Tvář na nejspodnějším schodu zůstala. Jako do kamene vytesaný portrét.

Lilith se naklonila a prsty ji ohmatala. Nevěděla, co si od toho slibuje. Věděla, že je po všem. Jen utrpení Jeffa Warnera zůstalo uchováno v betonu jako věčný památník. Warner sám byl opět tam, kam jej připoutala neviditelná síla: v útrobách země. Tam, kam se Lilith jednou dostala při své astrální cestě. Kde zřejmě existovalo rozsáhlé pletivo kořenů, v jejichž pažích existovalo cosi, spalo, či bdělo a vyhánělo nitky, na kterých se zmítala i Lilith...

Kdo?

Co?

Opět neměla nejmenší naději dozvědět se to.

Lilith klopýtala po schodech nahoru. Překročila poslední schod. Nohy měla těžké jako z olova. Cosi ji táhlo a trhalo. Teprve nahoře se cítila líp.

Obrátila se a uviděla Duncana, jak k ní klopýtá tmou a divoce gestikuluje.

Hledal ji. Ale neviděl ji.

Lilith mu spěchala naproti.

Jeden z vozů zastavil přímo pod pouliční lucernou. Přijely skoro neslyšně. Současně z obou stran Paddington Street. Tři dodávky. Černé jako okolní noc. Na boku měly nápis: Salem Enterprises Pty. Ltd.

Duncan Luther se stáhl zpět do otevřeného vchodu hrubé stavby a ukryl se.

Noční směna?

Nepravděpodobné.

Pozoroval, jak se boční dveře odsunuly a z každého vozidla vyskočil osmičlenná skupina. Všechny postavy měly na sobě černé kombinézy s kulatým neidentifikovatelným emblémem na straně srdce. Jejich pohyby byly disciplinované, jako by to byli roboti. Doklad vojenského drilu, sotva slučitelného s obyčejným stavebním podnikáním.

Duncan déle neváhal. Jakkoli uvnitř hrubé stavby skoro nic neviděl, obrátil se právě tam, kde viděl před chvílí zmizet Lilith.

Bylo to sice na pováženou, ale když za sebou zaslechl kroky, odložil veškerou opatrnost a neohlížeje se na nic, rozběhl se do nitra stavby, skrývající neviditelná nebezpečí.

Jestli tady někde bude nějaká díra, bude po mně, pomyslel si. Zřejmě budu první mrtvý, který se sám pohřbí.

Pak se stalo, Čeho se obával. Narazil do nějaké překážky. Avšak ta překážka byla měkká a dokonce ho zachytila, když mu hrozilo, že ztratí rovnováhu.

"Co je?" zašeptala Lilith těsně u jeho ucha.

Stejně tiše jí povykládal, co viděl. Současně vycítil, že ona rozhodně není tak suverénní a nepřístupná jako před chvílí. "A co se stalo tobě?"

"Později!" zasyčela. Pak ho chytila za ruku a vedla ho do tmy. A zrovna za špatnou ruku. Bolest mu vehnala slzy do očí. Vytrhl se jí a beze slova podal druhou ruku.

Kroky pronásledovatelů zesílily. Plíživé pohyby se zdály být všude.

Lilith tiše zaklela a zůstala stát.

V příští chvíli se nečekaně rozsvítilo světlo. Jas studeného slunce vyrval rázem okolí ze stínů - a současně Duncana docela oslepil.

Zasténal. Mžoural do světla a snažil se něco zahlédnout. Lilith mu však nedopřála ani chvíli oddechu. Vlekla ho dál.

Kam?

Kolem něj se míhaly nejasné obrysy.

Pak si náhle vynutil Duncan, aby zastavili. Poznal, co Lilith ještě nebyla ochotna akceptovat.

Nebylo úniku.

Světlo bylo všude - a postavy za ním taky.

Byli obklíčeni.

Neznámí se pohybovali jako androidi.

"Upíři?" zvolal přidušeně.

Lilith zavrtěla hlavou. "To bych si jen přála, aby to byla potrava pro symbiont. Ale to nejsou ani kreatury."

"Tak co tedy?"

"Vojáci," odpověděla Lilith chraplavě. "Nejnovější lumpárna klanu!"

Zasténal. Snažil se zbavit oslnění. Lilith mu ani teď nedopřála oddechu a vlekla ho dál. Ke schodišti, které vedlo dolů, jakož i nahoru do dosud existujících podlaží.

Duncan strnul, když mu Lilith poručila. "Schovej se! Rychle!" Současně jej strčila dolů, směrem ke sklepu.

"Oni mě..." začal Luther.

"Chtějí mě! Jdi! To je tvá jediná šance!"

Rozhořčený a nikterak uklidněný klopýtal po schodech dolů. Odlesk studeného světla mu ještě krátkou chvíli osvětloval cestu - pak se ponořil do hluboké tmy, která ho pohltila jako nějaká ulita.

Slyšel Lilithiny kroky.

A kroky pronásledovatelů.

Jeho nepronásledoval nikdo.

Avšak nevěřil ve své štěstí. Nikterak se necítil v bezpečí. Přímo cítil, že tu dole není sám.

Lilith nevěděla, odkud vzala jistotu, že bude Duncan imunní vůči onomu příšernému vlivu, který jí samotné byl takřka osudný. Tváří v tvář překotným událostem však ani neměla čas se o tom ujistit.

Nyní zvýšili tempo!

Oni...

Lilith už dávno poznala, že to jsou lidé, sice živí, avšak pod vlivem cizí vůle - žádní upíři, ani kreatury.

Byli to bojovníci pod vlivem hypnózy, kteří nebudou šetřit svého života, a jen málo bylo třeba k tomu, aby prohlédla, že ti, kdo v pozadí tahají za nitky, jsou upíři.

Zdá se, že Salem Enterprise bude krycí název pro docela novou zákeřnost sydneyského klanu.

Lilith cítila slabost v každém svalu svého těla, když po schodech vyběhla až do prozatím nejvyššího patra.

Ano, prchala před nimi.

Stále ještě nevěděla, co má proti těmto protivníkům podniknout, vždyť oni sami byli taky pouhé oběti. Kdyby s nimi zacházela se stejným pohrdáním jako proti příslušníkům Starého plemene, nebyla by o nic lepší než oni. Ani o chlup. Rozumnější bude vyřešit celou věc bez krveprolití.

...pokud mi to oni dovolí!

Ta myšlenka dodávala Lilith sil k rychlejšímu běhu.

Ovšemže si dělala starosti o Duncana. Vůbec si nemohla být jista, že příchozí skutečně chtějí jen ji. Na druhé straně podstupoval Duncan jen malé riziko, pokud skutečně za jeho "zmrtvýchvstáním" stojí Landru. Legendami obestřený upír a sydneyský klan přece úzce spolupracují. Alespoň v minulosti tomu tak bylo.

Když konečně dosáhla nejvyššího patra, měla pronásledovatele skoro za zády. Na schodišti značně dotáhli její náskok - jednoznačný důkaz, že Lilith není zcela v pořádku. Ztráta sil ve sklepě ještě nebyla zahlazena. V tomto stavu se nemohla dát do boje ani proti lidem.

Měla v úmyslu vrhnout se z nejbližšího okenního otvoru a ve své netopýří podobě sletět dolů. Chtěla upírské "legionáře" odlákat co nejdál od budovy a pak se vrátit pro Duncana...

Náhle však jakési zvuky rozbořily stavbu jejích myšlenek, zatímco se snažila dostat od schodů k nejbližší vnější stěně.,

A pak uviděla příčinu zvuků.

Uviděla lana a kotevní háčky, které se se skřípěním zarývaly do hrubého betonu pod několika okny.

V příštím okamžiku již zvenčí dovnitř skočily první postavy v kombinézách.

Mysleli na všechno, pomyslela si Lilith chladně. Vše přesně předvídali.

Rozhodla se déle nečekat. Se vší koncentrací dala svému tělu pokyn, aby se podle jejího přání proměnilo.

Skvěle trénované postavy se přibližovaly. Lilith naprosto zřetelně viděla, že jsou mezi nimi i ženy. Všichni měli na sobě stejné oblečení, které jim poskytovalo maximální volnost pohybu. A z této blízkosti dokázala Lilith dokonce i přečíst, co je napsáno na emblému na jejich prsou: Salem Company Security.

Bezpečnostní služba firmy. Trochu zvláštního druhu...

Zatraceně, proč tu ještě stojí a zírá na útočníky jako zhypnotizovaný králíček?

Transformace se nepodařila. Byla na to prostě příliš slabá.

Náhle směrem k ní vylétla první síť.

Síť?

Lilith viděla, jak se k ní snáší a chtěla vyhnout. Podařilo se jí to na poslední chvíli. Tam, kde předtím stála, upadla síť na podlahu. Lilith cítila, jak ji ten předmět odpuzuje. Cítila, jak v ní narůstá vlna nevolnosti.

Ustupovala dál a dál. Až už nebylo kam.

Za ní byla stěna, studená jako arktický led. Chlad pronikal Lilith kůží, jako by se jí symbiont docela stáhl ze zad.

Po Lilithině těle sklouzl paprsek umělého světla. Dopustila se chyby. Podcenila své protivníky.

Náhle vzduchem proletěly další sítě. Každý z těchto vojáků, naverbovaných upíry, měl tuto zbraň, která vypadala jen na první pohled neškodně. První dotek s jednou ze sítí jí uštědřil nepěknou lekci. Síť byla mokrá. Vyzařovalo z ní to, co ve sklepě. Ty sítě byly požehnány Bohem, jehož aura je pro Lilith smrtelná!

NÉÉÉ...!

Lilith se pokusila zákeřnou, svěcenou vodou napitou tkaninu ze sebe shodit, avšak víc a víc jich na ni dopadalo. Také postavy, které sítě házely, vyzařovaly ono dusivé fluidum, které Lilith absolutně ochromovalo.

Závity jejího mozku se úporně plížila myšlenka, že Paddington Street 333 nebude jen místem jejího zrození a růstu, nýbrž také místem, kde až příliš brzy všechno skončí! Stále ještě nedokázala dostatečně zacházet se svým intelektem a schopnostmi, jinak by se do takové situace nikdy nedostala!

Slabí, smrtelní lidé ji přemohou zbraněmi, které by za normálních okolností dokázala roztrhat jako staré pavučiny...

Učinila poslední pokus. Zírala do tváří dotírajících a ze všech sil se snažila prolomit hypnotický blok, který je ovládal.

Záhy byla u konce svých možností. Jen některé postavy se krátce otřásly. To bylo vše.

Příliš málo!

Lilith klesla na kolena. Sítě se ji zdály tížit, jako by vážily několik centů. Jejich vlákna jí vypalovala do kůže čtverečky. Připalovala jí vlasy. Bolest jí pronikala do myšlenek a působila v nich zmatek. Vlhkost sítí se jí zažírala do pórů kůže, avšak symbiont nepodnikl vůbec nic na její obranu.

Bylo to jako tenkrát v kostele u Trumper Parku, když si otec Lorrimer hrál na svatého inkvizitora a pokoušel se z ní všemi možnými prostředky vyhnat Ďábla.

Lilith stále ještě nezjistila, proč mají křesťanské symboly na upíry tak zničující vliv. Proč relikvie jiných náboženství ani zčásti nedosahují takového účinku.

Jeden ze salemských bojovníků jí nyní stál tak blízko, že stačilo, aby natáhl ruku a mohl chytit její hlavu pod sítí. Naklonil se nad Lilith a jeho hranatý obličej přitom zůstával naprosto bezvýrazný. Tiše zakvílela a ještě jednou sebou trhla. Upadla dozadu, přičemž se znovu otřela zády o zeď.

Studenou.

Ledově studenou.

I přes síť.

Mužovy oči byly zastřeny krvavou mlhou. Lilithin pohled se vnořil do oblasti za jeho rohovkami.

NE! sugerovala mu ze všech sil, které jí ještě zbývaly. NEDĚLEJ TO! NESMÍŠ!

Brutálně po ní sáhl.

Hleděl přitom nepřítomně kamsi skrze Lilith. Prsty prostrčil skrze síť. Ostatní jej a Lilith obklopili v půlkruhu. Kužely jejich svítilen dopadaly všechny na její zničené, vnitřně spalované tělo, zmítající se v nekontrolovaných záškubech.

Kat ani hnutím brvy nedal najevo, co má v úmyslu.

Když se napjala muskulatura jeho paží, věděla Lilith, že je po všem. Upíři nechtěli nic riskovat. Nechtěli ji živou. Ani její celkové duševní ochromení ji neušetřilo tohoto poznání.

Zavřela oči a čekala na trhnutí, které jí zláme vaz.

Co to je?

Duncan viděl, jak ve tmě cosi žhne. Dva body, které ho přitahovaly. Snad oči?

A přece neslyšel žádné cizí kroky. Ani dech.

Ale něco tu bylo. Úplně blízko.

Úplně dole.

Vydal se zpět cestou, odkud přišel. Ke světlu. Cítil, jak se zdivočelý proud jeho myšlenek počíná zklidňovat. Zpomalovat. Tuhnout.

Zastavil se.

Světlo bylo pod ním.

Dole pod ním!

A pak se zřítil. Půda mu náhle povolila pod nohama. Rozevřela se. Duncan měl pocit, jako by se řítil do bezedného chřtánu. Světlo, jež ho navnadilo, zmizelo. Znovu jej docela zahalila temnota. Avšak pocit pádu neustával.

Jako by nikdy neměl skončit!

Měl hrůzu z dopadu!

Už samotný pád je hrozný, ale dopad...

...byl měkký.

Duncan se jak dlouhý tak široký natáhl jakoby do hebkého, měkkého mechu. Roztáhl paže a nohy. Obličejem se zabořil do čehosi nedefinovatelného, co jej obklopilo jako nějaká kaše. V dýchání mu to sice nebránilo, avšak...

Duncan pocítil tisíc jazyků.

Tisíc... zubů.

Pod sebou.

V sobě.

Cítil, jak se nyní po tvrdé betonové podlaze začíná otvírat i jeho tělo. Jak se taví. Jako by mu vnitřnosti vytékaly z těla a v horku a páře jej opouštěl život. MŮJ život! PŘE-STAŇ-TE!

Nepřestalo to. Pokračovalo to dál.

Dokud slabostí neztratil vědomí. Dokud nezískal ten zloděj od něho to, po čem žíznil.

V tom ji kat pustil.

Náhle a z ničeho nic.

Napřímil se. Jeho paže visely zplihle podél těla. Na vteřinu zůstal stát bez hnutí. Na vteřinu se nikdo ani nepohnul.

Včetně Lilith.

Jako přes nějakou mlhu sledovala, co následovalo.

Proč ji ten muž od Salemu pustil?

Třebaže ji sítě stále ještě pálily a zařezávaly se jí do kůže, otočila Lilith hlavu. Uviděla na stěně pár očí a v první chvíli měla pocit, že má halucinace.

Ty oči znala!

Ale teprve, když se k ní kat opět sklonil a zvedl jí z těla mučivou síť, došlo jí, co se tu děje.

Muž od Salemu se třásl. Byl zalit potem, který pokrýval jeho obličej jako tenký film. A ani jeho druhům se nevedlo lépe. Nekontrolovaná gesta těl, která předtím fungovala jako dokonalé automaty, jí dávala jasně najevo, co se stalo.

Já jsem už neměla dost sil, pomyslila si Lilith. Ale to... on...

Když se zbavila poslední sítě, ještě jednou zmobilizovala skryté rezervy. Nedůvěřovala změně smýšlení svého kata. Pokusila se vstát.

Avšak stěna ji držela pevně na místě, dokud ty přízračné postavy nevzaly své sítě a nezmizely jako duchové.

Naprosto všechny.

Teprve když ticho noci dole přerval kvílivý zvuk motoru, podařilo se Lilith s hekavým vzdechem odtrhnout se od stěny a vstát.

Celé tělo ji svědilo, jako by přenocovala v mraveništi. Jako by dostala elektrickou ránu.

Snadněji, než očekávala, se po schodech dostala dolů do sklepa. Když sestoupila z posledního schodu, vrhla se po ní nevolnost jako divoké zvíře. Vzepřela se jí.

"Duncane?"

Neodpovídal.

Našla ho přímo pod posledním schodem, do kterého se navždy otiskla fyziognomie Jeffa Warnera. Nyní se zde však nacházela jen díra, jako po výbuchu.

A Duncan?

Ležel na břiše s rukama rozpaženýna. Hlavou ve směru ke kráteru.

Lilith se na něho s hrůzou zahleděla, když uviděla, že Duncanova hlava je až po uši zabořená do betonu. Vypadalo to, jako by měl obličej čistě odříznutý. Zbytek těla vypadal neporušeně.

Na okamžik Lilith zapomněla dokonce i na neblahé působení atmosféry sklepa. Vyděšena do morku kosti se rychle sklonila k Duncanovi a opatrně ho obrátila na záda.

Její nejhorší obavy se nenaplnily. Duncan dýchal. Také tvář měl neporušenou, avšak v betonu po ní zůstal hluboký otisk. Na rozdíl od Warnerova obličeje, který vypadal jakoby plasticky vymodelovaný, vypadalo místo, kde ležel Duncan jako vnitřní strana masky.

Probral se.

V očích se mu mihl odlesk nepředstavitelného strachu. Ten však rázem zmizel, když uslyšel Lilithin hlas.

"Už je po všem," řekla. "Co se tu stalo?"

Byl tak slabý, že sotva mohl mluvit. Jeho hlas se třásl, avšak každým slovem jako by se dostával ze sevření neviditelné bažiny.

"A co - ty?" zeptal se konečně. "Kde jsou?"

"Utekli."

"Kam?"

"Nevím. Jen se domnívám, že pomohl Dům. Zřejmě k tomu využil tvých sil."

Pomohla mu vstát. Nohy se mu podlamovaly; byl úplně vyčerpaný. Musela ho podpírat, třebaže byla sama ještě oslabena onou dusivou, otravnou atmosférou. Musela ze sklepa pryč. Co nejrychleji.

"Kam," vydechl, "chceš jít?"

Lilith na něho úkosem pohlédla. Poprvé od jejich shledání měla pocit, že má po boku skutečného Duncana Luthera. Všechno androynní, vše domněle umělé, jako by z něho opadlo.

"Dozvěděla ses něco o účelu této stavby?" vydechl cestou nahoru.

"Ano." Pověděla mu, co se dozvěděla od Warnera. A k čemu ji vyzýval.

"Služebníkův dům?" opakoval Duncan. "Co to má být?"

"Místo, kde přenocujeme," odpověděla. "Alespoň do té doby, než sérum začne působit na Beth."

"Takže ty víš, co tím myslel?"

Lilith přikývla. "Myslím, že to vím."

O dvě hodiny později oba u konce se silami došli k opuštěnému domovu Virgila Codda.

Nikdo s nimi nepočítal. Nikdo je neslyšel přicházet. A každý pak byl překvapen, když vypukl zmatek.

Také Hora II. byl vyděšen.

Cekání bylo u konce. A dopadlo jinak, než upír očekával.

V neblahých prostorách vypukl poprask. Strašlivé výkřiky, které mohly pocházet jedině z upírských hrdel, přesvědčily upírského náčelníka, že jeho rodina byla zákeřně napadena.

Aniž by se sám odebral do ohniska nebezpečí, dostal cennou zprávu od jedné upírky.

"Mí bojovníci?" zeptal se nedůvěřivě. "Běsní zde?"

"Přišli pod ochranou nenáviděných intarzií. Kdekoli na nás narazí, útočí."

"Jsou nějaké oběti?"

"Ještě ne."

"Dobrá." Hora překonal svoji dočasnou nerozhodnost. Pochopil, že hypnóza, která poutala jeho "vojáky" k němu, nejenže byla překonána, nýbrž že byli rovněž naprogramováni na nového nepřítele.

Ale jak se to stalo, tím se zatím nemínil zabývat.

Vydal rozkaz odrazit útok prostředky, které vlastně byly upíra nehodny. Ale účel světí prostředky.

Krátce nato zahřměly shromaždištěm klanu výstřely. Vojáci umírali. Olovo z pušek ukončilo jejich život.

Následující odstranění mrtvol bylo jen mírně obtížnější. Museli být zhypnotizováni další lidé, aby odklidili ty, k nimž se žádný upír nedokázal ani přiblížit.

Během toho a po tom měl Hora II. dosti Času, aby se mohl užírat neúspěchem své "armády".

Strhli policejní pečeti.

Lilith a Duncan vnikli do domu, podobajícímu se vile, na jihovýchodním předměstí Sydney. Ujistili se, že všechny žaluzie jsou zataženy a teprve pak rozsvítili.

Kupodivu proud nebyl v domě odpojen. Neméně podivný byl i druh "osvětlení", kterému dával Virgil Codd v dobách, kdy v tomto domě bydlel, přednost před jiným. Všechny žárovky v lampách byly bez výjimky začerněny. "Světlo", které přesto pronikalo, vytvářelo perfektní pekelnou romantiku.

"Smiřme se s tím, že jsme se ubytovali u bývalé služebné kreatury," komentovala to Lilith, které nedostatek světla vadil ze všeho nejmíň.

"Není problém."

Lilith nechtěla, aby se octli znovu v pasti, proto celý dům obrátila vzhůru nohama, aby se ujistila, že nikde nečíhá nějaké nepříjemné překvapení.

"V pořádku," řekla, když se vrátila ze své inspekční obchůzky. "Můžeš si udělat pohodlí. Nebo se vyspat. Musíš načerpat nových sil. Já sama ještě na chvíli půjdu pryč. V ledničce není nic z toho, co teď potřebuji."

"Jestli ses nepřehlédla. Služebné kreatury jistě mají vždycky v ledničce..."

"Konzervy? Ne, děkuji! A tebe s tím teď nemohu vůbec obtěžovat."

Jejich slovní potyčka nijak neskrývala, jak ožehavého tématu se dotkla. Avšak Duncan Luther sám o sobě v tomto bodě nepochyboval. Co bylo na jeho novém sebevědomí skutečné a co jeň hrané, nedokázala Lilith ještě určit.

"Nebuď tam dlouho," řekl.

"Ne."

Vzdychl si. "Myslím, že tentokrát si dám větší pozor."

"Na co?"

"Na svůj druhý život, který právě teď začal."

"Dohlídneme na to," řekla.

KONEC

??

??

??

??

- 1 -